ராமனென்பான் தண்டகாரண்ணியத்துக்கு வந்திருக்கின்றா னும் அவன் மனைவியழகிற் சிறந்தவளாம். அவளைக் கண்டு வந்த தங்கைசொன்னாள் நானவளையடைதற்கு நீயொருபா யஞ் செய்யவேண்டும். அஃதென்னை யென்றால் ராமனைச் சீதையினருகினின்று பிரித்தலேயாம் என்றனன். என்றது கேட்ட மாரீசன், ராவணா ராமன் சாமானிய னல்லன் அவனம்பினால் யான்முன்னரே யடிபட்டுக் கடலில் ஆழ்ந் தொளித்தவன் இப்பொழுதவனெதிரிற்சென்றாலவனென் னைக்கொல்லுவான் அவனைவெல்ல வெவராலுமாகாது என் றான் அதுகேட்ட ராவணன் நீயானிட்ட கட்டளையை மீறி நடப்பாயானாலுன்னை யிந்தவாளுக் கிரையாக்குவேன் என் றான். அதுகேட்ட மாரீசனிப் பாவிகையி லிறப்பதனிலும் ராமன் கையிலிறந்தாற் புண்ணிய முண்டென அவ்வாறே செய்கின்றேனெனத் தண்டகாரணிய மெய்தினான்.

எய்தி ஒரு பொன்மானி னுருவமெய்திப் பிராட்டியி னெதிரே யங்கு மிங்குமாக உலாவினான். அசுரமாயை யெனக் கருதாது பிராட்டி பகவானைப்பார்த்துப் பிராண நாதா! எம்மானினுஞ் சிறந்த இம்மானைப் பிடித்தெனக் குத் தருகவென்றது கேட்க இளையபெருமாள் அண்ணலை நோக்கி இது மாயமான் இதனைத் தொடர்ந்து போனா லெதுவேனுந் தீங்குநேரிடுமெனக் கூறியுங்கேளாது பெரு மாள் வில்லுமம்புமாக அதனைக் கொல்லாது பிடிப்பான் தொடர்ந்து செல்பவர் லக்ஷ்மணா சீதை பத்திரமென்று கூறிச்சென்று மாயமானால் நெடுந்தூர மழைக்கப்பட்டு

அதனை உயிருடன் பிடிக்க முடியாதென வுணர்ந்து அம் பெய்ததனைக் கொல்லுதலும், மாயமானான மாரீசன் நிச வுருவுடன் லக்ஷ்மணா வென்றொரு கூச்சலிட் டுயிர்விடுத் தனன். இவ்வோசையைக் கேட்ட பிராட்டி தனிவுருந்தி இளைய பெருமாளை நோக்கி எம்பெருமானுக் கென்ன வாபத்து நேரிட்டதோ விரைந்து சென்று தவுதிரென இளையபெருமாள் அன்னாய் அஞ்சவேண்டாம் நம்பெரு மானுக் கொருகாலத்து மாபத்தெனவொன்று நேராது. தேவரீரைக் காத்து நிற்கும் வண்ணம் ஆணையிட்டுச் சென் றுள்ளாராதலின் யானிவ்விடம் விட்டு விலகக்கூடாதவனு யிருக்கின்றேன் என. பிராட்டிகர்ண கடூரமான மொழி களால் இளையபெருமாளைக்கடிதலும் அவர் எதிர்காலானு பவத்துக் கேற்றாங்கு பிராட்டி மனநிலைமாறியதென தனிக வன்றுராமபிரானை நோக்கிச் சென்றனர் ஆச்சிரமத்தில் ராமலக்ஷ்மணர்கள் இலர் சீதையேதனித் திருக்கின்று ளெனவுணர்ந்த தூர்த்தனாராவணன் சன்னியாசிவேடத் துடன் ஆசிரமத்து னுழைந்தனன் இவன் வருகையைக் கண்ட பிராட்டி அதிதி ஸத்காரம் செய்து ஆஸனத்தி லிருத்தி உபசரித்து, பெருமாளும், இளைய பெருமாளும், வருகிறபரியந்தம் இருக்கும்வண்ணங்கூறிய காலத்திலவன் சில அடாத மொழிகளைக் கூறித்தனது நிசரூபத் துட னின்று தரையுடன் ஆசிரமத்தைப்பெயர்த்துத்தனதுரதத் தில் வைத்துக்கொண்டு லங்கையை நோக்கிப்போகும் வழி யிலெதிர்த்த சடாயுவென்னுங் கழுகரசனையுங் கொன்று கிட்கிந்தை வழியாக அந்தரமார்க்கத்திற் சென்று லங்

கையிலொரு சிஞ்சுபாவிருக்ஷச் சோலையில் பிராட்டியைச் சிறைசெய்து தனக்கிணங்குமாறு புத்தியைத் திருப்புதற் கனேகம் அசுரிகளை யேற்படுத்திவைத்து ராமபிரானுடைய வருகையை யெதிர்பார்த் திருந்தனன்.

இஃதிங்ஙனமாக மாரீசனைக் கொலைபுரிந்த பின்னர் ஆசிரமத்துக்கு நெடுந்தூரம் வந்துவிட்டோம் மாளுகாலந்த வனு மோரசுரனுதலால் வேறசுரர்களா லாசிரமத்தி லொருவேளை யெதுவேனுந் தீங்கு நேரிட்டாலும் நேரிடலாம், இறந்த கொடியன் யானழைத்த மாதிரியாக லக்ஷ்மணு வென்றழைத் திருக்கின்றான். ஒருவேளை நம்மீதுள்ள பக்தி விசேஷத்தால் லக்ஷ்மணன் ஜானகியைத் தனியேவிடுத்து நம்மை நாடிவந்தாலும் வருவன்.

அங்ஙன நாங்கருதியவண்ண மிளையோன் ஆசிரமத்தைவிட்டு விலகிவந்தா லெதுவேனுங் கெடுதிநேரிடும் ஜனகிக்கு, அதற்குள் நாம் விரைவாகப் போக வேண்டுமென ஓட்டமும் நடையுமாக வருகிற சமயத்தில் வழியில் தம்மைநாடி விரைந்து வராநின்ற இளைய பெருமாளைக்கண்டு உன்னையங்கிருக்கச் சொன்னேனேயுன்வந்தாய் என்னப் பிராட்டியாற் கடிந்துரைக்கப் பட்டமையால் தேடிவந்தே னெனக் கேட்டு இவை யசுரர்களின் சேஷ்டைகளே யாம் விரைந்து செல்வோமென ஆசிரமத்தி லெய்தி நோக்கிய க்காலத்தி லாச்சிரமந் தோண்டப்பட்டிருத்தலும் குதிரைக் காலடி அசுரனது பெரியகாலடி ரதஞ்சென்ற சக்கரதாரை யாதிகளைக்கண்டு நனிவருந்தி இவ்வாறு மொழிழிருந்த

தோவென வருந்திச் சக்கரதாரை சென்றவழிச் சென்று ஜடாயு கிடந்த விடத்தெய்தி அவனால் அசுரனான ராவணன் பிராட்டியை யெடுத்துச் சென்றானென் றுணர்ந்து இறந்த சடாயுவுக்குத் தீக்கடன் செலுத்திப்பின் சக்கரதாரை யின்மையாற் பலவழியிலுந்தேடி மிக்ககவலையுடன் சபரியாச்சிரம மடைந்து அவள் வாய்மொழியால் கிஷ்கிந்தையை நோக்கிவரும் வழியில் ஒருவனத்திற் பெருமாளையும் இளைய பெருமாளையுங்கண்ட வாலியொழிந்த வானரவீரர்கள் தமது சத்துருக்களென முறைபிறழ்ந்து கருதி ஓடி ஒரு மலைக்குகைக்கு ளொளித்து கொண்டார்கள். இவர்க ளிவ்வா றொளித்ததைக்கண்ட ஆஞ்சனேயர் நீங்கள் நான் வருமளவுமிங்கேயே இருங்கள் யான் சென்றவர்களை யின்னவரென்றறிந்து வருகின்றேனென ஒரு பார்ப்பனப் பிரமசாரி உருவந்தாங்கி இராமலக்ஷ்மண ரெதிரேயெய்தி ஆசிகூறி நின்றனர்.

நின்றாரைக்கண்ட விருவரில் இளையபெருமாள் நீயாவனெனவினவத் தன் வரலாற்றினை யுரைத்து நீவிர் யாவரென்று கேட்டனர். அதற்கிளையோன் ஸ்ரீராம பிரானது வமிசாவளியை முன்றயேயுரைத்து மாதுர்வாக்கிய பரிபாலனார்த்தம் பதினான்கு வருஷம் வனவாசம் புரிவான் வந்ததும் இடையிற் பிராட்டியை அரக்க னெடுத்துச் சென்றதையும் பிராட்டியின் வியோகத்தாற் பெருமாள் சித்தசபல முற்றிருத்தலையும், மறையாது கூறுதலும், மாருதி திருவுள்ளத்திற் சாலமகிழ்ந்து இவர் நட்புக்

கிடைத்தால் வாலியின் உபத்திரவத்தி னின்றுஞ் சுக்கிரீவன் விடுபடுவானென்றும், இவர்கள் தேவபுருஷர்களென்றும் திருவுள்ளத்திற் கருதி ஸ்ரீராமசந்திர மூர்த்தியி னடியிணை மலர்களை வணங்குதலும், பெருமாள் பெரியோய் என்னை? தகாது செய்தனை மறைக்குல மாணியாகிய நீ எம்மை யாசிர்வதித்தற்கே யுரியையாகவு மடிபணிந்ததென்னை நின் வாய்மொழிகளைக் கேட்டால் நவவியாகரண பண்டிதனாக விருப்பாயெனவு மெண்ண விடமுண்டாகின்றது. நின் வரலாறென்னை யென்றவுடன் அந்தணப் பிரமசாரியின் கோலத்தையகற்றி வானரவீர னுருவினை யெய்தி நின்றனர்.

அப்பெரிய வுருவினைக் கண்டாச்சரியமெய்திய பெருமாள் இளைய பெருமாளைப்பார்த்து,

தாட்படாக் கமலமன்ன தடங்கணான் றம்பிக்கம்மா
கேட்படா நின்றநீக்கிக் கிளர்படா தாகியென்றும்
நாட்படா மறைகளாலு நவைபடா ஞானத்தாலுங்
கோட்படாப் பதமேயைய குரக்குருக் கொண்டதென்றான்.

என்றபடி இவ்வானரவுருவம் வேதங்களாலுங் குறித்துரைத்தற் கியலாத பரம்பொருள் கொண்ட வுருவமேயன்றி வேறன்றெனப் புகழ்ந்துகூறி இவனேவல் செய்யப்படுவானன கவிக்குலவேந்த னெவ்வளவு சீரியனாக விருப்பானென்று மகிழ்ந்துரைத்துச் சீரியோய் நின்னாலினி என்னெண்ணமு நிறைவேறும் நின்னரச னெண்ணமு நிறைவேறும் நின்னரசனையழைத்து வருகவென்னலும் விரைந்து

சென்று ஆனந்த நடனம் புரிவாராய் அரசே வாலிகாலன் வந்திருக்கின்ருன் வருகவென் றழைத்துவந்து ஸ்ரீ ராமபிரானிட நிறுத்த ராமபிரானும் சுக்கிரீவனைக் காடாலிங்கனஞ்செய்திருத்தி அவன் வரலாறுகளை ஆஞ்சனேயர் வழியுணர்ந்து மராமரமெய்து வாலியை வதைத்துச் சுக்கிரீவனுக்கு ராஜநீதிகற்பித்து லக்ஷ்மணரைக்கொண்டு வானராதிபனாக மகுடஞ்சூட்டுவித்து மழைக்காலந் தீருமளவுமவர்களைக் கிஷ்கிந்தையிலிருந்து பின்னரெய்திப் பிராட்டியைத் தேடித்தருமாறு கட்டளையிட்டருளச் சுக்கிரீவன் மாரிக்காலங்கழித்தும் வராது மதுவருந்தி மயங்கிக்கிடக்க இளையபெருமாளால் அவனுக்குப் புத்திபுகட்ட எழுபது வெள்ளம்சேனை வீரருடன்வந்த வானராதிபனைப் பார்த்து ஸ்ரீராமபிரான் மகிழ்ந்தனர்.

உடனே இளயபெருமாள் எரிகதிர் மைந்தனை சுக்கிரீவனைப்பார்த்து இனிக் காலதாமதஞ் செய்வதிற் பயனில்லை எட்டுத்திக்குகளினும் பிராட்டியைத் தேடுதற் குரியாரை விரைந்தனுப்புக வென்றவுடன் பெருமாள் வானரராசனே நீகொண்டு வந்துள்ள முறைமையும் மானமும் பகைவரை வெல்லூர் திறமுமமைந்த தன்மை யினவாய் அணிவகுப்புடன்வந்த இவ்வானர சேனைக்கொரு கணக்குமுண்டோவென்று வினவினர்.

பெருமாள் திருவுளக்களிப்புட னிவ்வாறு கேட்டருளுதலும் வானராதிபன் வணக்கத்துடன் எழுபது வெள்ளஞ்சேனை யென்னுமொரு கணக்காக இதனைக் கூறுவார்

கள் இச்சேனைகளின் தலைவனாக வுள்ளவன் நீலனென்னும் இவ்வானரவீரன் என்று கழறினன்.

பின்னர் சக்கரவர்த்தி திருமகனார் து. திருவுளப்படி சுக்கிரீவன் அநுமாரையழைத்து ஐயனே நின்றந்தையை யொப்ப மூன்று லோகங்களிலும் விரைந்துசென்று விரு மாற்றல் நினக்குள்ளதனை நீமறந்து விரைந்துலவுங் குரங் கின்செய்கையில் நிற்றிபோலும் நீயும் இவருமாகச்சென்று சீதாபிராட்டியைப் பாதலத்திலும் பூமியிலும் தேடுங்கள் சுவர்க்கவுலகம் பெருமாட்டியைச் சிறைப்படுத்தற் குரிய இடமன்றதனா லவ்விடத்துக்குப் போகவேண்டாம் எங் குந்தேடி விரைந்து வருதிர்

ஆனால் ராவணனுடைய உயர்ந்த நகரமானது தென் திசையி லுள்ளதென்று கூறக்கேட் டிருக்கின்றேன் என் நினைவுமவ்வாறே ஆதலால் மாருதியே நீயேயத்தென்றிசை யிற் சென்று எனக்கு வெற்றியை தரத்தக்கவன்.

ஓ தெளிவினையுடைய அநுமானே இவ்வள்ளலின் மனைவியைத் திருடிய திருட்டுக் கொலைபாதகனான அவ் வரக்கன்போகக்கண்டதும் தெற்குத்திசையாகவே யென்ப தொரு நினைவுமெனக் கிருக்கின்றதென் றெண்ணக்கட வாய் மாருதி! நின்னுடன் அங்கதனையுஞ் சாம்பனையும் இன்னம் பல் வீரரையு முடன்கொண் டிரண்டுவெள்ளம் சேனைகளுடன் செல்க என்று கூறினன், கூறியவன் ஒரு மாதத்துக்குள் விரைந்து திரும்பிவருதல் வேண்டுமென் றுங் கூறினன்.

நீவீர் செல்லுங்கால் ஒளிபொருந்திய ஆயிரம் கொடு முடிகளுடன் காணப் படலால் பரப்பிரமமாக எண்ணி வணங்கத்தக்க மேன்மை யினையுடைய விந்த மலையை யடைந்து அங்கு நன்றாய்த் தேடுவீர்கள் தேடினலங்குக் காணப்படாதுபோனல் அங்கு நின்றுந் தெற்கேசென்று தேவரும் வந்து சங்கற்ப பூர்வமாக ஸ்நானஞ் செய்கின்ற பெருமிதமமைந்த நருமதா நதியின்கரையில் வண்டுகள் பஞ்சாக்கரப்பாடுஞ் சோலிகளிலும், பலவகை மணிக்குவால்கள் நிறைந்த இடங்களிலும் நன்குதேடக் கடவீர் தேடினலங்கும் பிராட்டியைக் கண்டிலீரேல். அங்கு நின்றும் அழகிய மேகலையணிந்த சுவர்க்கலோகத்துத் தேவ ரம்பையர் ஆடுகின்ற ஊஞ்சலின் மகிழ்வைத் தருகின்ற இசையாகிய மதுவினல் புகைவன்னமான அசுணப்பறவைகள் ஆனந்தமாக நித்திரை செய்கின்ற சிறப்பமைந்த எமகூடமென்னு மலையினிடஞ் செல்லுங்கள் சென்று நன்கு தேடுங்கள் தேடிக்காணவிடில் விரைந்து அம்மலையைவிடுத்துப் பம்பைக் கரைகளிலுந் தேடுங்கள் அங்குங் கண்டிலீரேல் அங்கு நில்லாமல் விரைந்து செவ்விய பினாகி நதிக் கரையை யடைந்து அதன் அழகிய கரைகளிலும் பிராட்டியைத்தேடி அங்குங் காணவிட்டால் அங்கு நின்றும் உலகளந்த பெருமானையொப்பச் சந்தனமுதலிய மரங்கள் நெருங்கியுயர்ந்து வளர்ந்து சூழ்ந்து விளங்குகின்ற விதர்ப்ப நாட்டிற்றேடுங்கள் அங்குங் காணவிடில் முறையே பெரிய பல நாடுகளைக்கடந்து மிக்க நீர்வள மமைந்த தண்டகாரணியத்தை யடையுங்கள் அங்குப்பல விடங்களிலுந்தேடி

முன்னரகத்தி முனிவர் ஆச்சிரம மிருந்ததாக வுரைக்கப் படுவதும் முண்டகத் துறையெனப் பிரசித்த மானதுமான சிறந்த ஒரு சோலையுளது அங்கு அருந்தவர்கள் அநேகர் வசிக்கின்றார்கள். அவர்களை யெல்லாங்கா றும் பாக்கிய சாலிகளாய் நீங்கள் உலகத்தில் நல்ல தருமசீலர்கள் தியானிக்கின்ற பரவஸ்துவை யொப்ப விளங்கும்ச் சோலையில், ஒழுக்கமமைந்த மங்கையர் வாய்போல செம்மையமைந்த கனிகள் காலமில்லாத காலத்திற்காய்த்து விளங்குதலையும் காண்பீர் சூரியனவ்வழியில் தெட்சிணாயன வுத்தராயன கதியை யடைகிறதில்லை அவ்விடத்திற் சகல சுகானுபவங் களையு முடையவர்களாகத் தேவர்களும் வாழ்வார்கள். அத்தகைய இடத்திலெல்லாந் தேடுங்கள் தேடியும் பிராட்டியைக்காணாவிடில் அங்குநின்றும் சந்திரசூரியர்களுந் தங் கிச்செல்லத்தக்க வுயர்ச்சியினையுடைய பாண்டு கிரியென் பதிற்செல்லுங்கள் அம்மலையினருகில் மூழ்கினோர் பாவங் களை யகற்றுவதும், பொன்னுமணியு முத்துமலரும் பிறவு மிழுத்துவருஞ் சிறப்பினை யுடையதுமான கோதாவிரி யென்னுஞ் சிறந்த நதியானது அப்பாண்டுகிரியின் றாழ் வரையிலுள்ளது அவ்வாற்றைக்கடந்து தருமவழி போல வும் கருணைபோலவும், விரும்பத்தக்க நன்னீர் நதியும் போலக் குளிர்ச்சியமைந்து வெயில்வெப்ப மறியக்கூடாத தாய் விரிந்தலர்களையுடைய சோலைகளாற் சூழப்பெற்று மணிகளின் ஒளியால் வழிதெரியும் சிறப்பினை யுடைய சுவணமென்னு மிடத்துச் செல்லுங்கள் சென்றவ்விடத்தி லும் பிராட்டியைத் தேடுங்கள் அங்குங்காணாவிடில் அதற்

கப்பாலுள்ளாகுறத்தியர் குருவியோப்புகின்ற, கவண்கற்கள் சூரியகாந்தக் கற்களையொப்ப வெயில் வீசுகின்ற சிறந்த சந்திரகாந்த கிரியைக்காண்டிர் அங்கும் பிராட்டியைத் தேடுங்கள் அங்குங்காணுவிடில் அங்குநின்று, கொங்கண நாடு செல்லுங்கள் அங்குந்தேடிக் காணுவிடில் குலிந்தத் திக்குச் செல்லுங்கள் அங்கும் பிராட்டியைத் தேடிக்காணுதிர் காணுவிடில் அங்குநின்றும் வணங்குவோர்க் கின்ப மளிப்பதும், புருதற் கரியதுமான அருந்ததி மலையைச் சென்றடையுங்கள் அடைந்தங்கும் பிராட்டியைத் தேடுங் கள். காணுவிடில் அங்கு நின்றும் செல்வோரஞ்சத்தக்க வெப்ப மமைந்த பாலை வனங்களையும், காறுறுகளையும், அகன்ற பெரிய சுனைகளையும், அகிலுமாரமுந் திமிசும் வேங்கையும் உடையனவாய் மேகமுலவுந் தாழ்வரையினை வாயுள்ள பலமலைகளையும், நாடுகளையுங்கடந்து விடத்தினை யுடைய கண்டத்தினையுடைய அரவங்கட்கு அமிழ்தங் கொடுத்துத் தனது மாதாவான வினதையை அடிமைத் திறத்தினின்று நீக்கிய வைனதேயனது இடமான மரகத மலையைவணங்கி யதனருகாகச் சென்றால் மிக்க சிறப்பினை யுடைய திருவேங்கடத்தை யடைதிர் அங்கும் பெருமாட் டியைத் தேடுங்கள். தேடிக் காணுவிட்டால் அங்கு நின்று நீர்வளம் பொருந்திய தொண்டை நாட்டையடைந்து, அங் கும் பெருமாட்டியை யாராய்ந்து காணுவிடில் காவேரி யாற்றின் நன்னீரினுல் நனையப் படுகின்ற புண்ணிய பூமி யான சோள நாட்டையடைந்து இறைவியைத்தேடி யங் குங் காணுவிட்டால் அங்கு நின்றும் மணிமயமான மலை

நாட்டை யடைந்து தேடுங்கள் அங்குங் காணவிட்டால் தமிழ் நாட்டிற்குச் செல்லுங்கள் சென்று அங்குத் தென் கடற்கரையதான மயேந்திரமலையிலுந் தேடுங்கள் அங்குங் காணவிட்டால் கடலைக்கடந்து மற்றைப் பல விடங்களி லுஞ்சென்று நன்குதேடி ஒருமாத முடிவிற்குள் வந்து சேருங்கள் என்றனன். வானராதிபனான சுக்கிரீவனிவ் வாறு கூறுதலும், உலகளந்த திரிவிக்கிரமனான பெருமாள் ஆஞ்சனேயரைப் பார்த்து நீதிவல்ல ஆஞ்சனேயனே தே டிச்செல்லுமிடத்திற் சீதையான என்மணாட்டியைக் காண் பாயானால் சந்தேக மொழிந்துணர்தற்குச் சில அடையா ளங் கூறுகின்றேன் கேளென்று தனியே அழைத்து இருத்தி இவ்வாறருளிச் செய்தனர்.

அனுமானே அவளை நீ கண்டாலறிதற்கு அவள் பாதாதிகேச சொரூபத்தை யுனக் குரைக்கின்றேன் இவ் வியல்பை யுணர்ந்திருந்தாலன்றி ஐயந்தீர வவளை நீயறிய வியலாதாதலா லிதனைக்கேள்.

பிராட்டியின் பாதாதிகேச லக்ஷணம்.

பாற்கடற் பிறந்தசெய்ய பவளத்தைப் புஞ்சியூட்டி
மேற்பட மதியஞ்சூட்டி விளக்குற நிரைத்தமெய்ய
ாற்றகை விரல்களைய கமலமும் பிறவுங்கண்ட
வேற்பிலவென்பதன்றி யிணையடிக்குவமையென்னோ என்றபடி

ஐயனே ஆஞ்சனேயனே! கமல மலரினுள் ளிதழினை யும் கால் விரல்களுக் குவமைகூறு மெப்பொருள்களையு மொப்பென வேலாத சிறப்பினையும் தூயபாற் கடலிலே

பிறந்த செம்மையின் மிக்க பவளத்தினைப் பஞ்சியூட்டி அதன்மீது வெள்ளிய பூர்ணசந்திரனையும் புதைத்து வைத்தாற்போல விளங்குகின்ற நகங்களையும் உடையன, என்னுயிரினுஞ்சிறந்த ஜானகியின் கால் விரல்களும் உள்ளடியுமென்றறியக் கடவை இனியவள் புறவடியை.

நீமையா யுணர்தியைய நிரைவளை மகளிர்க்கெல்லாம்
வாய்மையா ருவமையாக மதியறி புலவர்வைத்த
ஆமையா மென்றபோது மல்லன சொல்லினாலும்
யாமையாழ் மழலையாடன் புறவடிக் கிழுக்கமன்றோ. என்றபடி

ஐயனே மெய்யாகவே அறியக்கடவை புலவர்களெல்லாம் மாதர்கள் புறவடியை யாமையெனவும் மன்மதாகமமெனவும் பலவாறு கூறுவார்கள் அவையெல்லாமிவள் புறவடிக் கொப்பாகாது அதற்கதுவே யொப்பென் றறியக் கடவை ஆஞ்சனேயனே.

கனைவரா லரியகோதை பேதைமென் கணைக்கான்மெய்ய
நினைவரா லரியவின்ன நேர்படப் புலவர்போற்றும்
சினைவராற் பகழியாவ நெற்சினை யென்னுஞ்செம்பம்
எனைவராற் பகருமீட்ட யானுரைத்தின்பமென்னோ. என்றபடி

சித்திரக ராகமைத்தற்கரிய வுருவினளான சீதையின் கணைக்காலைக் குறித்துப் புலவர்களுவமைகூறும் சினையுடைய வரான் மீனினையும் அம்புக்கூடினையும் நெற்சினையையும் கூறுவதிற் பயனில்லையெனவும், அவள் கணைக்கால் ஒப்பற்றதே யெனவுமறிந்து கொள்ளக்கடவை அன்றியும் மாருதி,

அரம்பையென் றளகமாதர் குறங்கினுக் கமைந்தபொற்பின்
வரம்பையுங் கடந்தபோது மற்றுரை வகுக்கலாமோ
நரம்பையு மமிழ்தநாறு நறவையு நன்னீப்பண்ணைக்
கரும்பையுங் கடந்தசொல்லாள் கவாற்கிது கருதுகண்டாய்.

என்றபடி யாழோசையையுங் கரும்பின் சுவையையுங் கடந்த சொல்லினை யுடைய ஜானகியின் தொடைகட்கு மற்றை மாதர் தொடைக் கிணைகூறும் வாழை மரமினை யாகாதாதலினதற் கொப்பில்லையென்று நினைவில் வைத்துக் கொள்ளக்கடவை அன்றியுமஞ்சனை நந்தனே!

வாராழிக் கலசக்கொங்கை வஞ்சிபொன் மருங்குலாடன்
தாராழிக் கலைசாரல்குற் றடங்கடற் குவமைதக்கோய்
பாராழி பிடரிற்றங்கும் பாந்தளும் பணிவென்றோங்கும்
ஓராழித்தேருங்கண்ட வுனக்குநா னுரைப்பதென்னே. என்றபடி

கச்சணிந்த கனதனத்தினையும் வஞ்சியன்ன விடையினையுமுடைய எனது சானகியின் கடிதடத்துக்கு உலகினைத் தலையாற் சுமக்கு மரவினையும் சூரியனது தேர்த் தட்டினையுங் கண்டுள்ள வுனக்குயான் ஒன்றுங் கூறவேண்டுவதில்லை அவையெல்லாமதற் கொப்பன்றென்றறியக் கடவை ஆஞ்சனேயா அன்றியும்.

சட்டகந் தன்னைநோக்கி யாரையுஞ் சமைக்கத்தக்கான்
இட்டிடை யிருக்குந்தன்மை யியம்பக்கேட் டுணர்தியென்னின்
கட்டுரைத் துவமைகாட்டக் கட்பொறி கதுவாகையிற்
றொட்டவற் குணரலாமற் றுண்டெனுஞ் சொல்லுமில்லை

என்றபடி எனது ஜானகியின் இடுகிடைக் கிணைகூறுதற் குப் பிறமாதரி னிடைக் கிணைகூறு மெவையுமொப் பாகா

தென்றும் தொட்டுப்பழக்கமுள்ள யாவனொருவனே யறியத் தக்கதென்று மறியக்கடவை அன்றியும் மாருதி!

ஆலிலைப் படிவநீட்டு மையநண் பலகைநொய்ய
பால்நிறத் தட்டம்வட்டக் கண்ணடி பலவுமின்ன
போலுமென்றுரைத்தபோதும் புனைந்துரைபொதுமைபார்க்கின்
ஏலுமென் றிசைக்கினேலா விதுவயிற் றியற்கையின்னும்.

என்றபடி ஆலிலையும் அழகிய கண்ணாடியும், வெள்ளிய தட்டமுதலிய எவைகளும் இவள் வயிற்றிற் கிணையென்று கூறுதல் பொருந்தாத விஷயம் ஆதலினவள் வயிறு ஒப்பற்றதென் றுணரக்கடவை அன்றியும் வாயுநந்தனா!

சிங்கலில் சிறுகூதாளி நந்தியின் றிரட்பூச்சேர்ந்த
பொங்குபொற் றொளையென்றாலும் புல்லிது புதுமைத்தாமால்
அங்கவ ளுந்தியொக்குஞ் சுழியெனக் கணித்ததுண்டால்
கங்கையைநோக்கிச்சேறி கடலினுநெடிதுகற்றேய். என்றபடி

அவளுந்திச் சுழியைக் குற்றமற்ற சிறு கூதாளிமலரினும் திரண்ட நந்திப்பூவினுமுள்ள சிறுதுளையை உவமை கூறுவதானால் உவமையற்று ஆச்சரியமாகவே முடியும் ஆனால் நீர்ச்சுழி யெனவொன்றுள்ளதை மாத்திர முவமையாகக் கூறலமையு மென்றறிதி, சூரியனிடத்துச் சீரியகலைகளையெல்லா மேருறக்கற்ற மாருதியே!

மயிரொழுக் கெனவொன்றுண்டால் வல்லிசேர் வயிற்றின் மற்றென்
னுயிரொழுக் கதற்குவேண்டு முவமையொன் றுரைக்கவேண்டின்
செயிரில்சிற் றிடையாயுற்ற சிறுகொடி நடக்கந்திரக்
குயிலுறுத் தமைத்துவைத்த கொள்கொம்பென் றுணர்ந்துகோடி.

ன்றபடி அவள் வயிற்றிலுள்ள மயிரொழுங் கானது குற்றமற்ற சிறு கொடியாகப் பொருந்திய இடுகிடையின் துவட்சி நீங்கும் வண்ணம் அழகுறச்செய்து நட்டுள்ள கொழுகொம்பென்று கூறலாமன்றி மற்றைமாதர் வயிற்று மயிரொழுங்கிற் குரைக்குமெவையு முரைத்தாற் பொருந் தாதென்றறிதி, ஓ வீரதீர பராக்கிரமனான அனுமானே.

அல்லியூன் றிடுமென்றஞ்சி யரவிந்தம் துறந்தாட்கம்பொன்
வல்லிமூன் றுளவாற்கோல வயிற்றின்மற் றவையுமார
வில்லிமூன் றுலகின்வாழு மாதருந் தோற்றமெய்ம்மை
சொல்லியூன் றியவாம்வெற்றி வரையெனத் தோன்றுமன்றே.

என்றவாறு தாமரையி னகவித ழூறுத்துமென வதனை விடுத்துவந்த வழகிய சீதையின் வயிற்றிற் பூலோகம் பாதாளம் சுவர்க்கம் என்னு மூன்றுலகங்களிலுமுள்ள மாதர்களை அழகு குணமுதலியவற்றில் வென்ற தன்மையை விளக்குதற்கு அமைத்ததுபோல மூன்றிரேகை ஒளியுடையனவாக விளங்குதல் உள்ளதென்றுணரக் கடவை அன்றியும் நவவியாகரண வல்லவனே!

செப்பென்பன் கலசமென்பன் செவ்விள நீருர்தேர்வன்
துப்பொன்று திரள்சூதென்பன் சொல்லுவன் றும்பிக்கொம்பைத்
தப்பின்றிப் பகலின்வந்த சக்கரவாக மென்பன்
ஒப்பொன்று முலகிற்காணேன் பலநினைந் துலைவேனின்னும்.

என்றபடி இவள் தனபாரங்களை யான் ஒவ்வொரு சமயங்களிற் செப்பென்று கருதுவேன் பின்னரது விடுத்துச் செவ்விள நீரையொப்பென்று கருதுவேன் அதுவுஞ் சரி

யான தன்மையுா லதனை விடுத்து நன்கு திரண்டதொரு கருவியென்று கருதுவேன் பின்னரதனை விடுத்து யானைக் கொம்பை யொப்பென்று கருதுவன் அதுவுஞ் சமான மானதல்லாமையால் அதனை வெறுத்துச் சக்கரவாகப்பற வையேயிணை யிதற்கென்று கருதுவேன் பின்னரதனையும் விடுத்து இனி யெதனைத்தா னுவமையாக வுரைக்கலா மென்று தேடுவேன் அங்ஙன மிதுகாறுந் தேடியுந் தனத் திற் கொப்புரைக்கும், பொருளொன்றுங் கிட்டாமல் நனி வருந்துகின்றே னாதலினல் அவள் குயங்கள் சமானரகிதங் களேயெனவறிக, அன்றியும் ஒபுலிமுலை புல்வாய்க் கருத் தும் பூச்சியனே!

கரும்புகண் டாலுமாலைக் காம்புகண் டாலுமாலி
யரும்புகண் டாரைசோர வழுங்குவே னறிவதுண்டோ
சுரும்புகண் டாலுங்கோதை தோணினைந் துவமைசொல்ல
இரும்புகண் டனையநெஞ்ச மெனக்கிலை யிசைப்பதென்னே.

என்றுங்கு கரும்பினையும் மலைமூங்கிலினையுங் கண்டால் அவள் புயங்களுக் கிவையொப்பா னவையென்று அவள் விரகத்தால் கண்ணீர் வடித்துலவும் யான் வேறொன்றினை அவள் புயங்களுக் குவமைகூறுதற்கு என்னெஞ்சங் கன் னெஞ்சமன்று ஆதலின் அவள் தோள்கள் உவமையற்ற சிறப்பினவென்றே உனக்குணர்த்து கின்றேன்.

முன்கையே யொப்பதொன்று முண்டு மூவுலகத்துள்ளும்
என்கையே யிழுக்கமன்றே யியம்பினுஞ் சாந்தனென்றல்
வன்கையாழ் மணிக்கையென்றன் மற்றொன்றை யுணர்த்தலன்றி
நன்கையா டக்கையாமோ நலத்தின்மே னலமுண்டாமோ.

என்றாங்கு அவள் முன்கைக் குவமை மூன்றுலகத்தினுள்ளும் இல்லை, உண்டென்று கூறுதல் குற்றமாமன்றிப் பொருத்தமாகாது காந்தளேயும் யாழையு மெடுத்துரைத்தாலவை மற்றொன் றனிரத்தலென்னுங் குற்றமாகுமேயன்றி எனது காதலியின் கரங்களாகுமோ ஆகாதென்றறிக. பாரிணியாம் மேருவின் சிகரத்தைச் சிறுறவொடித்த வாயுவின் மதலாய்!

ஏலக்கொண் டீன்றபிண்டி யிளந்தளிர் கிடக்கயாணர்
காலேக்கற் பகத்தின்காமர் குழைபடுங் கமலமென்பூ
நூலொக்கு மருங்குலாடன் நூபுரம் புலம்புகோலக்
காலுக்குத் தொலேயுமென்றாற் கையொப்பு வைக்கலாமோ.

என்றபடி அவளகங்கைக்கு தக்கவாறு தளிர்த்த அசோகந்தளிர் ஒவ்வாது தோல்வியுறவும் அழகிய பருவத்தினேயுடைய கற்பகத்தின்றழையு முவமையின்றிக் குழைவுற்றுக் கெடாநிற்கு மவ்வாருகச் சிற்றிடைப் பொற்றொடிச் சீதையின் குற்றமில் காலுக்கே உவமையாகாத தாமரையின்மலர்கைக் கெவ்வா றுவமையாகும் ஆகாதென்றறிக, ஆதலால் எனது காதலியின் கரங்களி னுள்ளிடத்துக் குவமையே யிலேயென்றறிக. குற்றமற்ற ற்கலேகள் சொற்றமுறையனைத்தும் பெற்று நிற்கும் அனுமானே!

வெள்ளிய முறுவற்செவ்வாய் விளங்கிழை யிளம்பொற்கொம்பின்
வள்ளுகிர்க் குவமைநம்மால் மயர்வற வகுக்கலாமோ
எள்ளுதிர் நீரேமுக்கை யென்றுகொண் டிவறிப்பின்னும்
கிள்ளேகள் முருக்கின்பூவைக் கிழிக்குமஃ தழிக்கலாமோ.

என்றுங்கு வெள்ளிய முறுவலேயும் செவ்விய வாயினேயும், உடைய இளம்பொன்னங்கொடிபோலுஞ் சீதையின் கூரிய நகத்தின்றிறத்தைக் குற்றமறக்கூறலாகுமோ கிளிகள் தங்கள் மூக்கினேச் சீதை நகத்தினே யுவமைக்கில்ய யாதன வென்று கூறுகின்ற வாய்க்கிணேயானு தென்றோ கோபச் செறிவால் முருக்கலர்களே கிழிக்கின்றன ஆதலினவள் நகத்துக்குவமையே இலேயென்றுணர்க. மாருதி!

அங்கையு மடியுங்கண்டா லரவிந்த நினேயும்போல்
செங்களி சிதறிநீலஞ் செருக்கிய தெய்வவாட்கண்
மங்கைதன் கழுத்தைநோக்கி வளரிளங் கமுகும்வாரிச்
சங்கமு நினே தியாயி னவையென்று துணிதிதக்கோய்.

என்றபடி அகங்கையைக் கண்டால் தாமரையலரை நினேக்குமாறுபோல செவ்வரியு நீலத்திறமும் வாய்ந்த வாளனேய கண்ணினே யுடைய அம்மங்கையின் கழுத்தைப் பார்த்து அதற்குவமையாக வளரிளங் கமுகினேயும் கடற்சங்கினேயு நீ நினேத்தியாயின் அந்நினே வு தகுதியற்ற நினேவேயாகும் என்றுணரக் கடவை. அன்றியும் அவள் வாயனது.

பவளமுங் கிடையுங்கொவ்வைப் பழனும்பைங் குமுதப்போதும்
துவளில வங்கக்கோப முருக்கென்றித் தொடக்கஞ்சாலத்
தவளமென் றுரைக்கும்வண்ணஞ் சிவந்துதேன் றதம்புமாகின்
குவளேயுண் கண்ணிவண்ண வாயது குறியுமஃதே. என்றபடி

"மாருதி! பவளமென்பதுங் கிடையென்பதுங் கொவ்வைக் கனியென்பதும், பசியசெவ்வல்லி மலரென்பதும், துவட்சியமைந்த இலவங்க மலரென்பதும், இந்திரகோப மென்ப

தும் முருக்கலரென்பதுமாகிய இத்தொடக்கத்தனவாகிய செம்பொருள்களெல்லாம் வெண்ணிற மானவையென்று கூறுமாறு செவந்து தேனுந் ததும்பியதொரு பொருளுள தாயின் அங்குவளைக் கண்ணி கோலவாய்க் கிணையாமே யன்றி மற்றொன்று மிணையாகாதென் றுணர்க. அன்றியும் மாருதி!

சிவந்ததோ ரமிழ்தமில்லை தேனில்லை யுளவென்றாலும்
கவர்ந்தபோ தன்றியுள்ள நினைப்பவோர் களிப்புகல்கா
பவர்ந்தவா னுதலினுடன் பவளவாய்க் குவமைபாவித்
துவந்தபோ துவந்தவண்ண முரைத்தபோ துரைத்ததாமோ.

என்றபடி அவள் வாயினிமைக்குத் தேனும் பாலும் மிணையாகாது அன்றியும் பாலுக்குள்ள குணம் வெண்மை தேனுக்குள்ள குணமோ இவளதரம்போன்ற செம்மையுமன்று இவ்விரண்டு முளவென்றாலும், உண்டபோதன்றி உள்ளில் நினைத்தவுடனே மகிழ்ச்சியைத்தரா, ஒளிதங்கிய வழகிய நெற்றியினையுடைய இவளதரத்துக்குவமை யெதுவுமில்லை யென்க. அன்றியுமனுமானே!

முல்லையு முருந்துமுத்து முறுவ்லென் றுரைத்தபோது
சொல்லையு மமுதம்பாலுந் தேனுமென் றுரைக்கத்தோன்றும்
அல்லதொன் றுவதில்லை யமிழ்திற்கு முவமையுண்டோ
வல்லையே லறிந்துகோடி மாறிலா வாறுசான்றோய். என்றபடி

முல்லை யரும்பும் பறவையினிறகடியும் சிப்பிமுத்து மாகிய இவைகளைப் பற்களென்று கூறுவதானால் அவள் மொழியையும் அமிழ்தும் பாலுந் தேனுமென்று கூறத்

தோன்றும் மற்றொன்றைக் கூறுதற்குப் பொருந்தாது அமிழ்த மனைத்துக்கு முவமையாகவுள்ளது அதற்குவமையே கிடையாது உளதேலறிவிற் சிறந்தோய் நீயேயறிந்து கொள்ளுவாயாக. அன்றியும்!

ஓதியுமெள்ளுந் தொள்ளைக் குமிழுமூக் கொக்குமேற்ற
சோதிச்செம்பொன்னுமின்னு மணியும்போற் றளங்கித்தோன்று
ஏதுவு மில்லைவல்லா ரெழுதவார்க் கெழுதவொண்ணு
நீதியை நோக்கிநீயே நினைதியா னெடிதுகாண்பாய். என்றுங்கு

எனது சானகியினழகிய மூக்குக்குவமையாக உரைத்தற்கெவையுமில்லை எல்லாரு மடந்தையர் நாசிக்கிணை கூறுமோந்தின் றலையும், எள்ளின்பூவும் குமிழினலரும் ஒளிதங்கிய பொன்னு மின்னு மணியும்போற் பிரகாசியா ஆதலினவள் நாசிக்கிணையே இலையென்க. சித்திரிகரு மவள் நாசிக்கிணையென வெழுதிக் காட்டக் கூடாதவரே யாவராதலால் உவமையற்றது எதிரற்றதவள் நாசியென்றறியக் கடவை. அன்றியும் ஒப்பற்ற ஞானவானுன ஆஞ்சனேயனே அவள் காதைக் குறித்துரைக்கு மிடத்து.

வள்ளைகத் தரிகைவாம மயிர்வினைக் கருவியென்னப்
பிள்ளைக ளுரைத்த[illegible]வாப்பைப் பெரியவ ருரைக்கிற்பித்தாம்
வெள்ளைவெண் டோடுசெய்த விழுத்தவம் விளைந்ததென்றே
யுள்ளுதி யுலகுக்கெல்லா முவமைக்கு முவமையுண்டோ.

என்றபடி வள்ளைக் கீரையையும் மயிரெறி கருவியையும், இளஞர் மடந்தையர்காதுக் குவமை கூறுவார்கள் இளஞர் கூறும் பொருத்தமற்ற பொருள்களை இவள் காதுக்கு

நாம் உவமை கூறினலது பித்தேயாகும் வெள்ளிய வைரக் குழைசெய்த பெருந்தவத்தாலவள் காதினை யிடமாகப் பெற்று நிற்கின்றதேயன்றி மற்றென்றன்றும் உலகத்தி லுவமைப் பொருளுக்கும் வேறுவமைப் பொருளுளதோ இலையென் றறிவாயாக. அன்றியும் கலாவிநோதனுன மாருதி! என்காதலியின் கண்களைக் கூறுமிடத்தில்.

பெரியவாய்ப் பரவையொவ்வா பிறிதொன்று நினைந்துபேச
உரியவாயொருவருள்ளத் தடங்குவ வல்லவுண்மை
தெரியவா யிரக்காளுேக்கிற் றேவர்க்குந் தெய்வமென்னத்
தரியவாய் வெளியவாகும் வாட்டடங் கண்களம்மா. என்றபடி

அவளது வாட்டடங்கண்கள் எத்தகையன எவை போல்வன வெனத்தேவர் பார்ப்பாராயின் அவர்க்கு மக் கண்களின் உவமையறியக்கூடாததாய் அவர்பணியுந்தேவு போலாமாயின் ஆஞ்சனேயனே மிகவுமகன்ற கடலுமவள் கண்ணுக் கிணையன்றும் வேறென்றை யெடுத்துரைத்தற் கக்கண் ஒருவருள்ளத்துக் கடங்குவதன்று ஆதலின் ஒப் பற்றதென்றறியக் கடவை.

கேளொக்கு மன்றியொன்று கிளத்திஞற் கீழ்மையாமே
கோளொக்கு மென்னினல்லாற் குறியொக்கக் கூறிற்றன்றுல்
வாளொக்கும் வடிக்கணுடன் புருவத்துக் குவமைவைக்கின்
தாளொக்க வளைந்துநிற்ப விரண்டில்லை யனங்கசாபம் என்றபடி

அவள் புருவத்திற்கு நமக்குள்ள விருப்பத்தாலொன் றை ஒப்பென்று கூறலாமேயன்றி யுண்மையாக வுரைத் தாலது தாழ்வுடையதாகவேயாகும் ஒரு புடை யொழ்

பர்க உரைப்பதேயன்றி எல்லா வியல்பினும் பொருத்த மானதென ஒன்றைக் கூறியதன்றும் வாளனைய கண்ணினை யுடைய என்து சானகியின் புருவத்துக்கு இனி உவமை கூற வேண்டுமானால் இருபுறமுஞ் சரியாக வளைந்து நிற் றற்கு மன்மதனுக்கு இரண்டு வில்லில்லையே இருந்தாற் கூறலாம் என்றறிதி அன்றியும் அஞ்சனை குமரா!

நன்னுத லினனாளு முகத்தினை நுதலைநாடிப்
பன்னாளும் பன்னியாற்று மதியெனும் பண்பதாகி
முன்னாளின் மூனவெண்டிங்கள் முறைநாளுங் குறைவேயாகி
என்னாளும் வளர்ந்ததென்னி னிறையொக்கு மியல்பிற்றுமே.

என்றபடி இவள் நெற்றிக் குவமையாக மதியை யுரைத் தல் சிறிதும் பொருந்தாததேயாகு மெதனு லென்றால் அம்மதி நாடோறுங் கமலமலரு மழகிற்கீடின்றி நாணு கின்ற முகத்தினுக்கும் நெற்றிக்கும் உவமையாமாறு கருதி வளர்ந்துங் குறைந்து மிரண்டிற்கு மிணையன்மையா லின்னமத் தொழிலையே செய்கின்றமையா லென்றுணர்க. அன்றியும்,

வனைபவ ரில்லையென்றே வனத்துணும் வந்தபின்னை
அனையன வென்றுந்தாந்த மழகுக்கோ ரழிவுண்டாகா
வினைசெயக் குழன்றவல்ல விதிசெய விளைந்தநேலம்
புனைமணிப்பவளமின்னும் புதுமையாமுவமைபூணு. என்றபடி

மாருதியே! நாம் வனத்தையடைந்த பின்னர் அலங் கரிப்போரிலரேனும் அவ்வவ் வுறுப்புக்களுக் குடைய வழ கில்லை தாழ்ந்தனவாகா. இவளுறுப்புக்கள் கைவன் மக

னீரால் சிராட்டப்படச் சிறந்தனவன்று இயல்பாகவே அமைந்த சிறப்பினை யுடையன ஆதலினவைக்குப் பொருத்தமற்ற வுவமைகளைக்கூறி வருணனை புரிவதிற் பயனென்னை நீலமணியனைது ஒருநாளும் பவளத்துக் குவமையாகாது அதுபோலவவள் முகத்துக்கு மொப்பெதுவுமின்றென்றறிதி இனி அவள் முகத்தினை நீ கண்டாலறிய வேண்டியொன் றுரைக்கின்றேன்.

கொண்டலின் குழவியாம்பல் குனிசிலை வள்ளைகொற்றக்
கெண்டையொண் டரளமென்றிக் கேண்மைய கிடந்ததிங்கள்
மண்டிய வதனமென்று வைத்தனன் விதியேயீயப்
புண்டரீ கத்தையுற்ற பொழுததுபொருந் தித்தேர்வாய். என்றபடி

மாருதியே! மேகமு மிளந்திங்களும் செவ்வல்லி மலரும் வளைந்த வில்லும் வள்ளைக்கொடியும், சேற்கெண்டையும் முத்தும் என்று கூறப்பட்ட இவைகள் பொருந்திய சந்திரனை வட்டமுள்ள முகமாக சிருஷ்டி கர்த்தாவே யவட்கமைத் திருக்கின்றான். என்னன்பிற் குரிய வவளை நீ கண்டாலவண் முகதாமரை யான் கூறிய இத்தகுதியினதேயென்பதை நீயே கண்டறிவாய் அன்றியும்.

காரினைக் கழித்துக்கட்டிக் கள்ளினோ டாவிகாட்டிப்
பேரிருட் பிழம்புதோய்ந்து நெறியுறீ இப்பிறங்குகற்றைச்
சோர்குழற் றொழுதிச்சூழல் சும்மைசெய் தனையதம்மா
நேர்மையைப் பெருமைசெய்த நிறைநறுங் கூந்தனீத்தம். என்றபடி

என் காதலியி னழகிய ஆற்றொழுக் கனைய கூந்தலானது மேகத்தை யொப்பல்லவென்று பழித்தகற்றித்

தேனொடுவிராவி அகிற்புகையுண்டு பெரிய இருட்பிழம்பிற் றோய்ந்து நெறித்து விளங்கிக் குழைந்து சுவைமயினதாகிக் காணப்படுமென்றறிதி. அன்றியும்,

புல்லிதழ் கமலத்தெய்வப் பூவிற்கு முண்டுபொற்பின்
எல்லைசூழ் மதிக்குமுண்டங் களங்கமென் றுரைக்குமேதம்
அல்லவுஞ் சிறிதுகுற்ற மகன்றில வன்னமன்ன
நல்லிய லாளுக்கெல்லா நலனன்றிப் பிறிதுண்டன்றால்.

அநுமானே! பூவுளெல்லாஞ் சிறந்த பொறிவாழ் பூவான தாமரைக்கும் புறவிதழில்லாமலில்லை. ஒளி பொருந்திய சந்திரனுக்குங் களங்க மென்றுரைக்கு மொரு குற்றமொன்றுளதாம். இவையன்றி யுள்ளனவுஞ் சிறிது சிறிது குற்ற முடையனவாகவே விளங்குகின்றன அன்ன நடையினளான சானகிக்கனைத்து நலனுங் குறைவில்லாதனவேயன்றி குறைவுள்ள வன்றாம். ஆதலிற் குறைவறு மழகுறு கோமளவல்லியை நீ கண்டவுடனறிதி. அன்றியும் ஐயனே!

மிங்கையர்க் குரைத்துவைத்த விலக்கணம் வண்ணவர்சப்
பங்கையத் தவட்குமையா நிரம்பல பற்றிநோக்கின்
செங்கையிற் கருங்கட்செவ்வாய்த் தேவரும் வணக்குத்தெய்வக்
கொங்கையைக் குயிலுக்கொன்றுங் குறைவில குறியுமஃதே.

என்றபடி பெண்கட் கமைய வேண்டுவனவாகக் கூறியுள்ள விலக்கணம் அழகிய வாசனையினை யுடைய கமலாசனியான திருமகட்கு முற்றுப்பார்த்தால் நிரம்பினதில்லை தேவரும் வணங்குந் திறமுடையாளும் செவ்விய கயன்

மீன்போலுமமைந்கிய கண்ணினை யுடையவளும் தெய்வத்தன் மைவாய்ந்த தனங்களை யுடையவளுமான எனது காத லிக்கு நாலுரைக்கு மிலக்கணமமைத்து நிரம்பி யுள்ளதே யன்றிக் குறையொன்று மில்லையாதலி னவளைக் கண்டால் ஞாபகத்துட னறிந்து கொள்ளுதி யினியவள் வாய் மொழியைக் கூறுகின்றேன்.

குழல்படைத்து யாழைச்செய்து குயிலொடு கிளியுங்கூட்டி
மழலையும் பிறவுந்தந்து வடித்தகைம் மலரின்மேலான்
இழைபொரு முலையினுடனின் சொற்கிளியை யச்செய்தான்
பிழையில னுவமைகாட்டப் பெற்றிலன் பெறுங்கொலின்னும்.

என்றபடி குழலையும் யாழையையும் படைத்துப் பின் குயிலையுங் கிளியையும் படைத்து பின் மழலைமொழியையு மதுபோன்றவைகளையு முண்டாக்கிக் கைதேர்ந்த பின்னர் இழையு நழையா இளந்தனத்தியான ஜானகியின் கண் டத்தொனியையும் வசனத்தையும் பொருந்த வமைத்த னன் உவமை யொன்றுங் காட்டாது விட்டன னாதலின் அப்பிரமன் குற்ற மில்லாதவனுயினன் என்பதை யறிந்து கொள்ளுதி.

வானின்ற வுலகமூன்றும் வரம்பின்றி வளர்ந்தவேனும்
நாநின்ற சுவைமற்றொன்றோ வமிழ்தன்றி நல்லதில்லை
மீனின்ற கண்ணினுடன் மென்மொழிக் குவமைவேண்டின்
தேனென்றோ வமிழ்தமொன்றோ வவைசெவிக் கின்பஞ்செய்யா.

சுவர்க்க மத்திய பாதாளமாகிய மூன்று லோகங்களி லும் நாவின்கண் சுவைக்கும் பொருளி லுயர்ந்ததாகக் கூறப்

படுவது அமிழ்தமன்றி வேறே நல்ல தொன்றினையுங் கண்டிலேம் தேனுமமிர்தமும் நாவிற்கினிமை பயக்குமேயன்றிக் காதிற்கினிமை பயவாவாதலின் மீனநயனியான சானகியின் சொற்களுக் குவமை வேண்டுமாறெற் கிட்டாதென் றறிதி! அன்றியும்,

பூவரு மழலையன்னம் புனைமடப் பிடியென்றின்ன
தேவரு மருளத்தக்க செலவின வெனவுந்தேறேன்
பாவருங் கிழமைத்தொன்மைப் பருணிதர் தொடுத்தபத்தி
நாவருங் கிளவிச்செவ்வி நடைவரு நடையணல்லோய்.

நல்லோய் கமலமலர்மீதுலவு மரசவன்னமும் அலங்கரித்து விடுத்த இளம்பெண் யானையும் ஆதிய இவை தேவரு மருளத்தக்க நடையின வெனயான் றுணிந்து கூறேன் கவிபாடு முரிமையமைந்த பண்டிதர்களின் வரிசை வரிசையான சொற்கட்டைப் போன்ற நடையினை யுடையாள் அன்றியும் அவள் நிறத்தினைக் குறித்துரைக்கு மிடத்து,

எந்நிற முரைக்கேன்மாவி னிளநிற முதிருமற்றைப்
பொன்னிறங் கறுக்குமென்ன மணிநிற முவமைபோதா
மின்னிற நாணியெங்கும் வெளிப்படா வொளிக்கும்
தன்னிறந் தானேயொக்கு மலர்நிறஞ் சமழ்க்குமன்றே.

எந்த நிறத்தையவள் நிறத்துக் குவமையாக வுரைப்பேன் இளமாந்தளிரை யுரைக்கலா மென்றாலோ முதிர்வடையும் பொன்னை யுரைக்கலா மெனிலோவது கறுக்கும் மணிநிற முரைக்கலா மென்றாலோ உவமைபோதாது மின்

ன்ல் நிறத்தை யுரைக்கலா மென்றாலோ அது இவணிறத் துக்கு வெட்கி எங்கும் வெளிப்படா தொளிக்கும் பூவி னிறத்தைக் கூறலாமென்று லதுவாடும். ஆதலி னிவை யெவையு மவ்வணிறத் துக் கொப்பன்றும் ஒப்புக்கூற வேண் டினால் அதற்கதுவே யொப்பு வேறே யொப்பின்றென் றுணர்க. அன்றியும் நீ நின்மனதுள் இவ்வாறு துணிவு வைத்துக் கொள்ளக் கடவை.

மங்கையவ ளவளையொப்பார் மற்றுள ரில்லரென்னும்
சங்கையி லுள்ளந்தானே சான்றெனக் கொண்டுசான்றோய்
அங்கவ ணிலைமையெல்லா மளந்தறிந் தருகுசார்ந்து
திங்கள்வாண் முகத்தினார்க்குச் செப்பெனப் பின்னுஞ்செப்பும்.

இவ்வுலகத்தில் பெண்களுள் எவரும் சானகியை ஒத் தவர்கள் இலர் என்பதுண்மை அவளிலக்கணத்துக் கிது வேசாக்ஷி நீயவளைக்கண்டால் நான் கூறியவண்ணம் உள்ள இலக்கண மமைந்தவளா வென்றாராய்ந்தவ ளருகிலெய்தி இவ்வா றுரைத்தி ஏவ்வா றென்றால், அனுமானே! நீ யெனது காதலிக்கு,

முன்னைநாண் முனியொடும் முதியநீர் மிதிலையில்வாய்ச்
சென்னிநீண் மாலையான் வேள்விகாணியசெல
அன்னமா டுறையுளுக் கருகுநின் றாளையக்
கன்னிமா டத்திடைக் கண்டதுங் கழறுவாய்.

சூழிமால் யானையின் றுணைமருப் பிணையெனக்
கேழிலா வனமுலைக் கிரிசுமந் திடைவதோர்
வாழிவான் மின்னிளங் கொடியில்வந் தாளையன்
றூழியா னரசவைக் கண்டது மருளுவாய்.

வரைசெய்நாள் வில்லிறுத் தவனமா முனியொடும்
விரைசினு னல்லனேல் விடுவெல்யா னுயிரெனக்
கரைசெயா வேலையிற் பெரியகற் பினடெரிந்
துரைசெய்தா ளிஃதெலா முணரநீயுரைசெய்வாய்.

முன்புநா னறிகிலா முளிநெடுங் கானிலே
என்பினே போதுவாய் கினைதியோ வேழைநீ
இன்பமா யாருயிர்க் கினியையா யினையினித்
துன்பமாய் முடிதியோ வென்றதுஞ் சொல்லுவாய்.

ஆனபே ரரசிழந் தடவிசேர் வாயுனக்
கியானலா தனவெலா மினியவோ வினியெனு
மீனுலா நெடுமலர்க் கண்கணீர் விழவிழுந்
தூனிலா வுயிரின்வந் தயர்வது முரைசெய்வாய்.

மல்லன்மா நகர்துறந் தேகுநாண் மதிதொடும்
கல்லின்மா மதின்மணிக் கடைகடந் திடுதன்முன்
எல்லைதீர் வரியவெங் கானம்யா தோவெனுச்
சொல்லினு ளிஃதெலா முணரநீ சொல்லுவாய்

இனையவா றுரைசெயா வினிதினே குதியெனு
வனையுமா மணிநன் மோதிர மளித்தறிஞநின்
வினையெலா முடிகெனு விடைகொடுத் ததவலும்
புனையும் வார்கழலினு னருளொடும் போயினுன்.

யானவளை மணமுடித்தற்கு முன்னர் விசுவாமித்திர முனிவனுடன் மிக்க நீர்வளமமைந்த மிதிலாபுரியில் மாலையணிந்த மகுடத்தினை யுடைய சனகராசனது வேள்வியைத் தரிசிக்கச் சென்றகாலத்து அன்னப் பறவைகள்

விளையாடுகின்ற தடாகிகத்தி னருகிலுள்ள கன்னிமாடத்தில் யான் கண்டதனையும் பின்னர் முகபடா மணிந்த யானையின் இரண்டு தனங்களைச் சுமந்திடை யிடைவதொரு மின்னற் கொடிபோல சனகனவைக் களத்துவந்தவுடன் கண்டதனையும் மலையனைய வில்லினை யொடித்தவன் முனிவன் பின்னாற் சென்றவ னல்லனேல் உயிரை வையேனென நினைத்திருந்த காலத்துச் சிறந்த கற்பினையுடையவ ளொருத்தி யோடிவந்து முனிவன்பின் வந்தவனே வில்லிறுத்தானெனக் கூறியதனையும் உலர்ந்த மரங்களையுடையதும் பண்டுசென்று பழக்க மில்லாததுமான பெருங்காட்டில் யான் செல்லுங்காலத்து என்னுடன் வர முயன்றபோது இதுகாறும் எனக்கின்பந்தந்த நீ எனக்குத்துன்பந்தரக் கருதுகின்றனையோ என்று யான் கூறியதனையும் அம்மொழியைக்கேட்டு உரிமை யுடையதான அரசினை இழந்து காடுசெல்லு முனக்கு என்னையன்றி யுள்ளனவெலா மின்பத்தைத் தரத்தக்கனபோலு மினியென்று மீளென வுலாவுவதும் நெடியதுமான மலரனைய கண்களில் நீர்ததும்பி விழாநிற்பப் பூமியில் விழுந்து மூர்ச்சித்ததனையும் வளமமைந்த அயோத்தியை விடுத்துச் சென்ற காலத்து கன்மதி லினையும் மணிக்கத வினையுமுடைய கோட்டைவாசலைத் தாண்டுவதற்கு முன் மிகவும் பெரியதான காடெதுவென்று என்னைக் கேட்டன ளதனையும் அடையாளத்துக்காக நீயவளிட முரைக்கக் கடவையுரைத்து இந்த என் மோதிரத்தையும் அடையாளமாக அவளிடங் கொடுக்கக்கடவை நீசெல்லுங்காரிய மனுகூல

மாகவே நிறைவேறுக. என்று ஆசீர்வதித்து இருவருமாக் வெளியேவந்தவுடன் ஆஞ்சனேயர் பெருமாளையும் இளைய பெருமாளையும் வானராதிபனை சுக்கிரீவனையும் வணங்கி விடைபெற்றுப் பிராட்டியைத் தேடுவராய்ச் சென்றனர். தென்றவர் சுக்கிரீவனுரைத்த வண்ணமேசென்று செங்கா விக்கற்களுஞ் செம்மணிகளி னொளியும் நெருங்கிச் செவ் வானம்போன்று விளங்குதலானும் அரவத்துடன் இந்து வும் யாறும் பொருந்துதலாறும் சிவனது சிரம்போல காணப்படுகின்ற விந்தமலையினருகில் விரைந்தெய்தி அந் நெடுங் குன்றினோடவிர் மணிச்சிகரமும் பொன்னெடுங் கொடுமுடிப் புரைகளும் புடைகளும், நன்னெடுந் தாழ் வரை நாடினார், நவையிலார் பன்னெடுங் காலமாமென்ன வோர்பகலிடை, என்றபடி அநேகநாளிற் றேடத்தக்க வம் மலையின் நெடிய சிகரத்திலும் பொன்மயமான கொடுமுடி களிலும், குகைகளிலும், பக்கங்களிலும், அடிவாரங்களி லும், பிராட்டியைத்தேடினார். வானரர்களுட னஞ்சனேயர் அங்குத் தேடிக் காணாமையால் உடனே விரைந்தங்கு நின்றும் விரைவாக இடையிலுள்ள பூமியினெந்த பாகத் தையும் சும்மாவிடாமற் றேடிக்கொண்டே அன்னப்பறை வைகளும் தேவமாதரும் ஆடுகின்ற சிறந்த துறைகளை யுடைய நருமதையாற்றை யடைந்தார்கள் அடைந்தங்கு,

அன்ன மாடிடங் களும்மரர் நாடியர்
துன்னி யாடிடங் களுந்துறக்க மேயவர்
முன்னி யாடிடங் களுஞ்சுரும்பு மூசதேன்
பன்னி யாடிடங் களும்பரந்து சுற்றினர். என்றபடி

யந்நருமதைக் கரையில் அன்னங்கள் விளையாடுமிடங்களிலும் தேவருலகினர் நெருங்கி விளையாடுமிடங்களிலும் சுவர்க்க வாசிகளடைந்து ஆடுமிடங்களிலும், ஆண்வண்டுகளுடன் பெண்வண்டுகள் இசைபாடி யாடுமிடங்களிலும், சுற்றிச்சுற்றிப் பிராட்டியைத் தேடினார்கள். தேடியலையுங் காலத்து,

பெறலருந் தெரிவையை நாடும் பெற்றியார்
அறனறுங் கூந்தலு மளகவண்டு சூழ்
நிறநறுந் தாமரை முகமு நித்தில
முறுவலுங் காண்பரான் முழுதுங் காண்கிலார். என்றபடி

பிராட்டியின் உருவமுழுது மங்குக் காணாவிடினும், அம்மகாதேவியின் கருமணலடுக்காகிய நல்ல கூந்தலையும், கூந்தலை நாடிவருகின்ற வண்டாற்சூழப்பட்ட தாமரைமலராகிய முகத்தினையும் முத்துக்களாகிய தந்தங்களையுங் காண்கின்றார்கள் இவ்வாறு காண்கின்றனரேயன்றி பிராட்டியைக் கண்டிலர் காணாமையின்.

செருமத யாக்கையர் திடுக்கில் சிந்தையர்
தருமத யாவிவை தழுவுந் தன்மையர்
பொருமத யானையும் பிடியும் புக்குழல்
நருமதை யாமெனு நதியை நீங்கினார். என்றபடி

போர்புரிவதில் மதத்த உடலினரும் தருமமுந் தயவுமுடையரும் ஆகிய வானர வீரர்களுடன் ஆஞ்சனேயர் பொருந் திறனுடைய மதயானைகளும் பிடியானைகளும் புகுந்துலவுகின்ற நருமதை யாற்றைக் கடந்து.

தாம கூடத்திரை தீர்த்த சங்கமும்
நாமகூடப் பெருந் திசையை நல்கிய
வாமகூடச் சுடர் முணிவயங் குறும்
ஏமகூடத் தடங் கிரியை யெய்தினர்.

வரிசை வரிசையாக அலைவீசி இழுத்துவந்த சங்கங்களும் திசைகட் கொளிதருகின்ற வழகிய சந்திரசூரியர்களை யொத்த மணிகளும் பொருந்திய யாறுகளையுடைய ஏமகூடமென்னு மலையை யடைந்தார்கள் அம்மலையோ,

மாடுறு கிரிகளும் மரனு மற்றவுஞ்
சூடுறு பொன்னெனப் பொலிந்து தோன்றுறப்
பாடுறு சுடரொளி பரப்பு கின்றது
வீடுறு மூலகினும் விளங்கு மெய்யது.

பறவையும் பல்வகை விலங்கும் பாடமைந்
துறைவன கனகநுண் பூழி யொட்டலான்
நிறைநெடு மேருவைச் சேர்ந்த நீரவாய்ப்
பொறைநெடும் பொன்னொளி முழுதும் போர்ப்பது

பரவிய கனகநுண் பராகம் பாடுற
எரிசுடர்ச் செம்மணி யீட்டத் தோடிழி
யருவியு நதிகளு மலங்கு தீயிடை
யுருகுபொன் பாய்வபோன் றொழுகு கின்றது.

விஞ்சையர் பாடலும் விசும்பின் வெள்வளைப்
பஞ்சின் மெல்லடியினு ராடற் பாணியும்
குஞ்சர முழக்கமுங் குமுறு பேரியின்
மஞ்சின மரற்றலும் வழங்கு மாண்பது

அனையது நோக்கி னராமிதா மயில்
இனையவேலி ராவண னிருக்கும் வெற்பெனும்
நினைவினரு வந்துயர்ந் தோங்கு நெஞ்சினர்
சினமிகக் கனற்பொறி சிந்து செங்கணர்.

இம்மலை காணுது மேழை மானையச்
செம்மலை நீக்குதுஞ் சிந்தைத் தீதென
விம்மலுற்று வகையின் விளங்கு முள்ளத்தர்
அம்மலை யேறின ரச்ச நீங்கினர்

இரிந்த னகரிகளும் யாளி யீட்டமும்
விரிந்தன கோளரிகளும் வெருவி நீங்கின
திரிந்தின ரெங்கணுந் திருவைக் காண்கிலார்
பரிந்தன சிந்தனை பரிகின் றுமென.

ஐம்பதிற் றிரட்டிகா வதத்தி னுலகின்
றும்பரைத் தொடுவ தொத்துயர் வினேங்கிய
செம்பொனற் கிரியை யோர்பகலிற் றேடினர்
கொம்பினைக் கண்டிலர் குப்புற் றேகினர்.

இவ்வானர வீரர்சென்று தேடியவம்மலையானது தன்னருகிற் பொருந்திய மலைகளும் மரங்களும் பிறபொருள்களுமெல்லா முயர்ச்சிவாய்ந்த பொன்னைப்போல விளங்காநிற்ப அருகிலெல்லாம் பொன்னொளிவீசி முத்தி யுலகமாகிய பரமபதத்தினுஞ்சிறந்து விளங்குமுருவினவாயும் தன்னுட் பொருந்தும் பறைவையாதியவும் சிங்கங்கரடி யாதியவும் உயர்ச்சிவாய்ந்த அம்மலையின் பொற்பொடிபட்டு மேருவினை யடைந்த கரியகாகம் பொன்னுமென்னு முறையிற்றவருது விளங்காநிற்கும் அன்றி அம்மலையினுற் புறங்

களிலும் பரவிய பொற்பொடியொடு மாணிக்க கற்களுந்து கிடக்க அருவிநீரொழுகுந் தன்மைபற்றி யெரியு நெருப்பி லுருகியோடும் பொன்னைப்போல காணுந் திறமுடையதும் வித்தியா தரர்களின் பாடலோசை கேட்கப் படுவதும், சுவர்க்கத்திலுள்ள அரம்பையரான பஞ்சின் மெல்லடியி னரின் ஆடற்சதியிலேசையும் யானைகளின் பிளிறொலியும் குமுறுகின்ற பேரிகையைப்போல மேகங்கள் முழங்குதலை யும் கொண்டு விளங்கு மாண்பினை யுடையது அன்றியும் இன்ன மனேகவிதமான அர்புதங்க ளானவை யெல்லா மமைந்து கிடக்கப்பெற்ற அம்மலையின் வைபவங்களை யெல்லா முற்றுநோக்கி இம்மலை பொன்மலையாக விருத் தலின் இது கூரிய வேற்படையினை யுடைய இராவண னுடைய இருப்பிடமாக இருந்தாலு மிருக்கலாம் என்று கருதி யதனாலுண்டான மகிழ்ச்சியா லுயர்ந்தோங்குந் தோளினை யுடையராய்ப்பின்னர் இராவணன் பிராட்டியை யபகரித்த பாதகனன்றோவென்று நினைவுதோன்ற மிகுந்த கோபமுடையராகிக் கண்களிற் செம்மையுந் தீப்பொறி யுங்கதுவாநிற்ப அம்மலைமீதேறி இம்மலையில் நாந்தேடி வந்த பிராட்டியைக் காண்போமென்றும் அதனால் பெரு மாளடைந்துள்ள மனோவியாதியை நீக்குவோ மன்றியும் நந்தலைவனான சுக்கிரீவ மகாராசன் சுவாமிகாரிய துரந் தரனுமாறுஞ் செய்வோமென்றும் அச்சமின்றியம்மலையின் நிலாபக்கங்களி லோடிச்சாடி நாடினார்கள். இவர்களைக் கண்டு அம்மலையின்கண் எதிரற்று வாசம்புரிந்த சிங்கங் களும் யாளிக்கூட்டங்களும் சிங்கக்கூட்டங்களும் பயந்து

விலகியோடின இவைகளனைத்து மஞ்சியோடு மாறாலவியும் பிராட்டியை யம்மலையிலெங்குங் கண்டிலர் காணாமையா லம்மலையினின்றுங் குதித்து இரண்டு வெள்ளம் வானர வீரர்களும் சாம்ப னங்கதன் முதலியோரும் உடன்வர மகா வீரரான ஆஞ்சனேயரானவர் இனி மகேந்திரகிரியிற் பார்ப்போமெனச் செல்லுவோர் ஒருகொடிய பாலைவனத்தை யடைந்தனர்.

அப்பாலை வனமோ இருப்பையு மோமையு நெல்லியுங் கோங்குமாதிய மரங்களையும் வறுநீர்க் கூவல்களையுங் கிழவோரி முதுபாம்பு கிழயானை மறவர் மறத்தியர் ஆறலைத்தல் கூறை கொள்ளலென்னு மெவையுமில்லாத வெறுவெளிப் பரப்பேயாம். அவ்வெறு வெளிப்பரப்பில் கழுகு பருந்து முதலிய புட்களும் செல்லா, விரைந்தோடு மான் முதலிய எவ்விலங்கும் புகாப் புள்ளடையா விலங்கரிது புள்ளொடும் கள்ளடை மரனிலகல்லுந்தீந் தீகருள்ளிடை யரறுண் பொடியொ டொட்டலின், வெள்ளிடை யல்ல தொன்ற தவ்வெஞ்சுரம், அத்தகைய கொடும்பாலையிற் புக்கவானர வீரர்கள் ஐம்புலன்களு நடுக்கமுற்று உணர்வு மழிந்து பொன்போலியாக் கைகளும் புழுக்கமுற்று வாடி வதங்கினராய் எமலோகத்தில் எரிவாய் நிரயத்திலெய்திய புழுக்களை யொப்பத் துடிதுடித்து வருந்தி,

நீட்டிய நாவினர் நிலத்திற் றீண்டுகோ
றாட்டிய வெம்மையா லுலையுங் காலினர்
காட்டினுங் காய்ந்த தங்காயந் தீதலால்
சூட்டுகன் மேலெழு பொரியிற் றுள்ளினர். என்றபடி.

மாருதி விஜயமென்னும்

நீட்டப்பெற்ற நாவினையும்பூமியிற்றூழ்த்துந்தோறுஞ் சுடுதலால் தூக்கித் தூக்கிவைக்குங் காலனையும் உடையராய் வனங்களிலுலவியும் பிறவெப்பமானவிடங்களிலுலவியுந் தழும்பேறியதம்முடலம் தீயப்பெற்றுச் சூட்டடுப்பிற் பொரிக்கும் பொரி துள்ளுமாபோலத் துள்ளிக் குதித்து ஓடி ஓடி ஒருநிழலும் ஆதாரமுங்காணுமற் கவன்றுகவன்று இனி நங்கதியென்னை சுவாமி காரியார்த்தமாகவந்த நமக்குமிப்படிப்பட்ட கொடியதுன்ப முண்டாயதே எங்குமொரு நிழலுமில்லையே சூனியமாகவே இருக்கின்றதே ஸ்ரீ ஹரி ஹரி ராமராமராம இஃதென்னையென்று வறண்ட உதடுகளை நுனிநாவால் வருடிக்கொண்டு ஓடுபவரின் எதிரே ஒரு பிலமொன்று காணப்பட்டது இப்பெரும் பிலந்தவிர நமக்கு இப்பொழுதைக்கு வழிவேறின்றே யெனக்கவன்ற வானரவீரர்கள் இவ்வெறு வெளியி லிதற்குமேற் போக நம்மாலியலாது வான்மேற் பறந்து போதற்குப் பறவைராசியுமல்லேம் பறவைகள் பறக்கினும் இறகு கரிந்தேசாதல் வேண்டும் ஆவோ இனி வேறுகதியற்ற நாம் இந்த பிலத்துட்புகுந்து செல்வோமென.

மீச்செல வரிதினி விளிய னல்லது
தீச்செல வொழியவுந் தடுக்குந் திண்பில
வாய்ச்செலனன்றென மனத்தி னெண்ணினர்
போய்ச் சிலைவறிது மென்றதனிற் போயினர்.

அங்ஙனஞ் சென்றோர் விரைவாக அப்பிலத்தின் முடிவிடஞ் சென்றனர் அவ்விடமோ திகந்தராளங்களிலெல்லா நிறைந்த பேரிருளினை யன்றி மற்றொன்றுங்

காணப்படாததாக வுள்ளது அதனிற் சூரிய பகவானுக் குப்பயந்து உலகிலுள்ள இருளனைத்துங் குடிப்புக்குளது போன்ற ஒரு குகைக்குட் சென்று சேர்ந்தார்கள் அக் குகையானது உட்புக்க இவர்களின் கைகால் முதலிய அவய்வ முதலியவைகளையும் அறியக்கூடாத இருட்பிழம் பினதாகிய தாதலின் காலெடுத்து வைக்கவும் கூடாதவர் களாயும் இனி வெளிப்புறத்தைக் காண்போமென்னு நினை வில்லாதவர்களாயும் இவ்விடத்தில் வழியுளதென்றறியக் கூடாதவர்களாயும் இனி நாமிந்த இருட்குழியி லிறக்க வேண்டியதைத்தவிர மற்றொன்று மின்றுமிங்கே நல்லகாற் றின்மையால் சுவாசமோ திணறுகின்றது இனிநாம் பிழைக் கப்போகிறதில்லை. அந்தோநாராயணா எங்களுக்கித்தகைய கதியும் வரவேண்டுமா என்று சிந்தைதடுமாறி ஆ ஒன்று மறந்தோம் ஒப்புமுயர்வுமற்ற ஆஞ்சனேயர் நம்முடனிருக் கின்றார் ஆனாலவரை இப்பேரிருளில் நாம் காண்கின்றோ மில்லை நம்முடன் தானிருப்பர் அழைப்போமென அஞ் சனை நந்தனா ஆதித்தியமாணவ நெஞ்சம் வருந்துமெங்களை இந்தவேளை ரட்சிக்கவேண்டுவது நின்கடமை நின்னாலாகா விடினிறந்து படுவதே எங்கள் கதியாகும் ஆஞ்சனேயா அபயம் அபயமென்று சாம்பவ னங்கதன்முதலான மஹா வீரர்களும் இரண்டு வெள்ளம் வானரவீரர்களும் வருந்தி,

நின்றனர் செய்வதோர் நிலைமை நோக்கலர்
பொன்றின ராமெனப் பொருமும் புந்தியர்
வன்றிறன் மாருதி வல்லையோ வெமை
இன்றிது காக்கவென் றிரந்து கூறினர்.

இவர்க ளிவ்வாறு அபயம்புக் கதனைச் சத்தத்தா லுணர்ந்த கருணாநிதியான ஆஞ்சநேயர் திருவுளமிரங்கி அஞ்சன்மின் யானுங்களைக் காக்கின்றேன் எனதிந்நெடிய வாலினை அனைவரும் விடாமற் பிடித்துக் கொள்ளுங்கள் விட்டு விடாதீர்கள் பத்திரம் பத்திரமெனக்கூறி.

உய்வு றுத்தவன் மனமுலை யிருழின்வால்
மெய்யுறப் பற்றுதிர் விடுகி லீரென
அய்யனக் கணத்தி னின்றகலு நீணெறி
கையினிற் றடவி வெங்காலி னேகினன். என்றபடி

அனைவரையுந் தமது வாலைப் பிடித்துக் கொள்ளும் வண்ணஞ் செய்து பன்னிரண்டு யோசனை யளவுகன்ற திருமேனியும் அதற்கேற்ற வுயரமும் தாங்கி மின்னலைப் போல வொளிவீசுகின்ற குண்டலங்கள் ஒளிவீசா நிற்பவும் நெடிய மேருமலைபோன்ற புயங்கள் விம்மி விளங்கவுந் தமது நீண்ட கைகளாலுங் கால்களாலும் வழியைத் தடவிக்கொண்டு வாயுவேகமாக நெடுந்தூரஞ்சென்றனர் அங்ஙனஞ்சென்றவர் ஸ்ரீராமபிரானது கருணையினால் நிர்மானுஷியமான ஒருசிறந்த நகரத்தில் வெளிச்சமுள்ள இடத்தில் அவ்விரண்டு வெள்ளம் வானர வீரர்களையும் சாம்பவன் அங்கதன் முதலியவர்களையும் இழுத்துக்கொண்டு சேர்த்தனர் சேர்த்துத் தம்மிடம் அபயம்புக் கவர்களுயிரை இருணிலத்தி லழிந்தொழியாது காப்பாற்றித் தமது வீரதீர பராக்கிரமத்தை நிலைநாட்டினர்.

வாலைப் பிடித்துக் கொள்ளச்செய்து இருணிலத்தினின்றும் வானர வீரரைத்தமது பராக்கிரமத்தால் ஒளியுங் காற்றுமுள்ள நிர்மானுஷிய நகரத்துட் சேர்த்து ரக்ஷித்தவுடனே வானர வீரரனைவரும் ஆஞ்சநேயரைப் பலவாறு புகழ்ந்தார்கள்.

ஸ்வாமிகாரிய துரந்தராயநம:

௫-வது.

பிலபேதன பராக்கிரமம்.

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

உரம்பெறு வீரமீண்டு முறுதமே யிருளிற் சாதுந்
திரம்பெறு நின்னையுற்ற திறத்தினேந் தம்மைப்பூவிற்
தரம்பெறு மாறுசேர்த்தி தயாவுடனென்றோர்க் காப்பான்
வரம்பெறு பிலம்பொதுத்த மாருதி சரணம்போற்றி.

(இ-ள்.) வன்மைவாய்ந்த வீரனே நாந்திரும்பிவந்த வழியே செல்லுவோமாயின் இருளிலகப்பட்டுச் சாவோம் உறுதியமைந்த உன்னைரக்ஷகனைகப்பெற்ற வெங்களைமுறையாகப் பூவுலகிற்சேர்த்துத் தயவுடன் காத்தருள வேண்டுமென்ற வானர வீரர்களையும் தேவமாதினையுங் காக்கும் வண்ணம் சிரேட்டமான அப்பிலத்தின் மேற்புறத்தினைப் பொத்தலாக்கி அனைவரையுங் காத்தருளிய பராக்கிரம சாலியான ஆஞ்சனேயரது திருவடிகட்கு நமஸ்காரம் எ-று.

இதன் வரலாறு.

சீதா தேவியைத்தேடிக் கொடுஞ்சுரத்தி லகப்பட்டு ஆங்குக் கண்டவொரு பிலவழியாக ஒரு நிர்மானுஷ்ய நகரினையடைந்த வானரவீரர்கள் அந்நகரினழகைப் பார்த்தாச்சரிய மடைந்தார்கள் அந்நகரமானது நீருட் சூரிய மண்டலமறைந்து விளங்குவதெனவும் சுவர்க்கமும் நாணுமாறுப் பிரகாசிப்பதெனவும் கமலாசனியான ஸ்ரீபெரிய

பிராட்டியின் திருமுகமண்டலம் போன்றதெனவும் 'கண்டனர் கடிநகர் கமலத்தொண் கதிர் மண்டில மறைந்துறைந் தனையமாண்பது' விண்டல ந்தாற விளங்குகின்றது புண்டரீகத்தவள் வதனம் போன்றது 'எனக்கவிதள் கொண்டாடுந் திறத்ததாயும்,

கற்பகாடவியை யுடையதாயும் மிகுதியான தாமரை யோடைகளை யுடையதாயும் பொன்மயமான அழகிய கோபுரப் பிராகாரங்களை யுடையதாயும் பொன்னுலகவாசிகளான தேவருங் கண்டா லாச்சரியப் படத்தக்கதாயும் மயனென்பான் தனது சிற்பத்தொழி லெல்லாம் விளக்கமாகக்காட்ட வருந்தி யியற்றி யுள்ளதாயும் தேவேந்திர நகரமு மொப்பிலாததாயும் அங்கு சூரியசந்திராதி ஒளிப்பொருளின் பிரகாச மில்லாவிடினும் ஒளியுள்ள மணிகளாலும், பொன்னாலும், மண்ணாலும், நல்ல பிரகாசத்தோடு விளங்குவதாயும் பொன்னுமணியும் தூசுமுடைகளும் சந்தனமும் பூமாலைகளும் ஆபரணக் குவியில்களும் மிகுதியாக வுடையதாகியும் நல்லதே வருணவனைய போசன திரவியங்களும் தேனுமதுவும் பழவருக்கங்களும் ஆகிய இவைகள எவனற்றனவாக விளங்குத லுடையதாயும் விளங்கினும் ஆடவரு மடந்தை யருமாகிய அனுபவிப்ப வரைமாத்திர மில்லாததாயுமுள்ள அக்நகரீத்தினைக்கண்ட வானரவீரர்கள் இதுதானு யிருக்கலாம் ராவணனென்பவனது நகரம் என்று கூறிக்கொண்டு நானுபக்கங்களிலும் சுற்றித் திரிந்து சரப்பிராணிகள் எவையையுங் காணு

தாராய் அங்கோ விஃதென்னே? மனோகரமான தடாகங்களும், பொய்கைகளும் நன்மணம்வீசும் சோலைகளும் அச்சோலைகளில் நல்ல குயில்களும் நாகணவாய்ப் பறவைகளும் இருக்கின்றன இவையேனசையா திருக்கின்றன. ஒருவேளை ராக்ஷசமாயையோ பிலத்துளி னிருந்தாரை வருமி யாதேனுங் காரணத்தின லிறந்துபடவது நிர்மானுஷ்ய நகரமாயிற்றோ.

மிகவும் பெரிய விப்பிலத்தினின்றும் வெளியேறுதற்கொருவழி கூறுவாரையுமிங்குக்காணுது வருந்தவேண்டியவர்களானோம் இவ்வள வாபத்துட் சிக்கியயாம் உயிரிழவாதவர்களாகவும் இருக்கின்றோம் இதனுண்மை யெதுவும் புலப்படவில்லை யெனக்கூறிய மற்றைய வீரர்களின் வசனத்தினைக் கேட்ட சாம்பவான் வானர வீரர்களே! பகைவனுகிய ராவணன் நம்முடைய வருகையை அறிந்து நம்மை வஞ்சிப்பா னுண்டாக்கிய பிலமாயிருக்க வேண்டும் நாம்புக்குழன்ற இப்பிலம் இனியதாகட்டும் அவ்விராவணனை ஒருகைபார்ப்பதே என்று கூறியவுடனே ஆஞ்சனேயர் கோபத்துடன் இப்பிலத்தின் முடிவான வெளிவழி கிடைத்து வெளியேசெல்ல நம்மால் முடியாது போனுல் சகரர் பூமியைத் தோண்டியது போலத்தோண்டி வெளியே போவோம் அன்றேல் வஞ்சனையினை யுடைய அரக்கர்க ளனைவரையுங்கொன்று செல்வோம் என்று கூறி அந்நகரத்தின் பல விடங்களிலும் அசுரர் மறைந்திருக்கின்றார்களா என்று வானர வீரர்களுடன் தேடிப்பார்த்தனர்

பார்த்தவர் அந்நகரத்தின் நடுவில் ஒருசிங்காரமான இடத்தில் விரிந்துகிடக்கும் சடையுடனும் நாசிநுனியில் வைத்த கண்ணுடனும் இருதொடைமீதும் வைத்த கரங்களுடனும் ஒரு மாதிருந்து தவம் புரிவதனைக்கண்டு இவள் தானே பிராட்டி உற்றுராய்ந்துரைக்க என்ற, அங்கதஞ்தியர் சொற்கேட்ட ஆஞ்சனேயர் அவளை யுற்றுப் பார்த்து பிராட்டியல்லளென்றுணர்ந்து வானரவீரர்களைப்பார்த்து,

எக்குறியோ டெக்குண மெடுத்தியனுரைக்கேன்
இக்குறி யுடைக்கொடி பிராமன் மனையாளோ
வக்கின் மணிமுத்த மணிமயார மதிநேர்நின்
றெக்கு மெனிஞெக்கு மெனமாருதி யுரைத்தான். என்றபடி

சங்குமணி மூத்தினையும் முத்துச் சந்திரனையும் ஒக்குமோ ஒக்காது அதுபோல பிராட்டியி னழுகுக்கும் இவளழுகுக்கும் சிறிதும் பொருத்தமில்லை யாதலிற் பெருமாட்டியல்லள் என்று ஆஞ்சனேயர்கூறி அவளருகினின்ற வுடனவளும் கண்களைத்திறந்து களித்த முகத்துடன் நீயிர் தேவரல்லீர் இவ்விடத்துக் கெவ்வாறு வந்தீர்கள் நும்வரலா றென்னையெனக் கேட்டாட்கு மறுமொழியாக.

வேதனை யரக்கரொரு மாயைவினை வித்தார்
சீதையை யொளித்தனர் மறைத்தபுரை தேர்வுற்
றேதமில றத்துறை நிறுத்திய விராமன்
றூதருல கிற்றிரிது மென்னுமுனா சொன்னர். என்றபடி

கொடிய துட்டர்களான அரக்கர்கள் உலகத்தில் நீதியை நிலைநிறுத்திய ராமச்சந்திர மூர்த்தியின் மனைவியான

சீதாதேவியைத் திருடிமறைத்து விட்டார்கள் அப்பிராட்டியைத் தேடித்திரியும் தூதர்கள் நாங்கள் என்று கூறினர்கள் கூறிய அம்மொழிகேட்ட மைம்மலிகூந்தற் கொம்மை வெம்முலைக்கோற் றொடி மடந்தை இருந்த ஆசனத்தினின்றுமெழுந்து அளவற்ற மகிழ்ச்சி யுடையவளாகி உங்கள் வரவு நல்வரவாருக என்று நடனஞ் செய்கின்றேனென்று கண்களி லானந்த பாஷ்பமொழுக ராமபிரான் எவ்விடத்தி லிருக்கின்றனர் என்று கேட்டனள் கேட்டாட்கு ஆஞ்சனேயர் பெருமாளது சரிதமனைத்து முரைத்தனர் அவ்வாறுரைத்த ஆஞ்சனேயரை நன்றாய்ப் பூசித்தனள் உடனே ஆஞ்சனேயர் அவளை வணங்கி அன்னாய் இந்நகருக் கிறைவன் யாவன் நின்வரலாறென்னை மறையாதுரைத்தருள்க வென்னலும் அப்பொன்னங் கொடிபோல்வாள் தன் அல்லி மலரனைய வாயைத்திறந்து ஸ்ரீராமதூதரே.

இந்நகரம் மயனென்பவனது சுகவாசத்துக்காக சதுர்முகனு லாக்கப்பட்டது அவனுக்கு மேனகட்டாம் பரமி லொருத்திமீததிக ஆசையுண்டாக வவள் எனக் குயிர்த்தோழியாதலாலவளை அவனிடஞ்சேர்த்து யானுமிவ்விடத்தில் வெகுகாலமிருந்து விட்டேன் இதனையுணர்ந்த இந்திரனிங்கெய்தி மயனைக்கொன்று மாதினை அழைத்து நீயே னவ்வாறு செய்தனை யென்னலுமவள் என்னைச் சுட்டிக்காட்டி யிவளால் விளைந்த திதுவென்று கூறுதலும் அவன் என்னைநீ இங்கேயே இரு இந்நகரம் நின்காவல்

இதன்வழி இருளால் மூடப்பட்டொழிக இங்குன்னை யன்றி வேறெந்தச் சரப்பிராணியு மில்லாதொழிக நினக் கிட்ட இச்சாபம் இராமனனுப்பும் வானர மிங்குவந்தா லொழிக என்றுகூறி யவ்வரம்பையுடன் போய்விட்டான் அந்நாள் முதலிந்நாள் காறுமுங்கள் வருகையை நோக்கி அருந்தவஞ்செய்து கொண்டிருந்தேன் இன்றுங்களைக்கண் டேன் இப்பிலம் நூறுயோசனை விஸ்தீரணமுள்ளது யான் மேலுலகங்காண விழைகின்றேன் என்னையீடேற்ற மார்க்க மிருந்தா லுரையுங்களென்று கூறினள் இவள் வாய்மொழி கேட்ட ஆஞ்சனேயர் அவளைவணங்கி நீயஞ்சற்க நின்னைத் தேவர்கள் வாழும் சொர்க்க வுலகத்திற் சேர்க்கின்றேன் என்று கூறினர் இவ்வாறு கூறியவுடன் அவளும் நனி மகிழ்ச்சியுற்று நின்றனள். அப்பொழுது வானர வீரர் களும் ஆஞ்சனேயரைப்பார்த்து,

முழைத்தலை யிருட்கடலின் மூழ்கி முடிவேமைப்
பிழைத்துயி ருயிர்க்கவருள் செய்த பெரியோனே
இழைத்திசெய லாயவினை யென்றன ரிரந்தார்
வழுத்தரிய மாருதிய மன்னது வலிப்பான். என்றபடி

பிலத்துவாரத் திருட்டிற் சாகாது காத்தருளினீர் இப்பொழுதும் இப்பிலத்துணின்று வெளியே கொண்டு சேர்ப்பது உமது கடமை இங்கிருப்பதிற் பயனென்னை என்ற வானரவீரர்களைப்பார்த்து ஆஞ்சனேயர் அஞ்சாதிர் என்று கூறிச்சிரித்துக்கொண்டே ஒரு பேருருவங்கொண்டு வேதபுருஷனுலு மடைதற் கரியதான பரமபதத்தில் அப்

பிலத்தின் மேற்புறஞ்சென்று பொருந்தும் வண்ணம் கைகளை நீட்டி மேலே யுயர்த்தி நிமிர்ந்தனர் இவரதத்தோற்றம் பண்டுபூமியை ஒரு கொம்பி னுதியிலெடுத்த ஆதிவராகப்பெருமாளை யொத்ததெனக் கண்டவராச்சங்கொண்டு கூறத்தக்கதாயும் மாவலிபால் மூவடி மண்கேட்ட உலகளந்த பெருமாளன்று யர்த்திய சரணகமலத்தை யொத்ததெனக்கூறத்தக்கதாயும் இருந்தது இத்தகைத் தோற்றத்துடன் கைகளாலூன்றித் தள்ளுதலும் பூமியில் நூற்றுநாற்பது யோசனை யகலம்பிளந்து இவர் கைகளில் தங்கமேலுயர்ந்த ஆஞ்சனேயர் அப்பிலத்தின் மேற்பாகத்துப் பூமியைத்தமது தந்தைமேருவின் சிகரத்தைக் கடலிலிட்டாங்கு மேற்குக் கடனடுவி லெறிந்து மேகம்போல வீரகர்ச்சனைசெய்தனர் அவ்வாறு செய்தமையால் பிலமென்பதொன்றில்லாது பள்ளமான பூமியாகவும் இருசுடரொளிமுதலிய பொருந்தி விளங்கியது இவ்வதி பராக்கிரமமான செயலினைக்கண்டு வானர வீரர்களெல்லாம் ஆச்சரியமும் மகிழ்வுமடைந்து வீரகர்ச்சனையுடன் ஆஞ்சனேயருடைய வீரதீர பராக்கிரமத்தைப் புகழ்ந்து கொண்டாடிப் பிலத்தின் மேற்புறத்தை யடைந்தனர் சுயம்பிரபை யெனும் பெயரினையுடைய வம்மாதும் ஆஞ்சனேயரது பராக்கிரமத்துக்கு மெச்சி யவரைப்புகழ்ந்து சென்றனள். ஆஞ்சனேயரும் வானர வீரர்களுடன் பழய வுருவந் தாங்கிச் சுவாமிகாரிய துரந்தரராகச் சென்றனர்.

வாயுநந்தனாய நம:

கூ - வது.

சுரசாமத்ஸரபங்க பராக்கிரமம்.

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

விரைசெறி கமலம்பூத்த வீறுசா னீலவாட்கட்
சுரைசைவந் தரக்கியாகித் தொடுகெட விடையிற்றுக்க
உரைசெறி மேருவென்ன வோங்கியோ ரனுவாய்வென்ற
அரைசினை யனுமனுமத் தண்ணலை யடைந்துவாழ்வாம்.

(இ-ள்.) மணம் பொருந்திய தாமரைமலரிற் பூத்த பெருமை மிக்க நீலோற்பல வலரையொப்ப விளங்கும் வாளனைய கண்களையுடைய சுரசையென்பாளொரு தேவ மாது கோரரூபமுள்ள ஒரு அரக்கியாகித் தாண்டப்பட்ட கடனடுவிற்றனது செல்கையைத் தடுத்து எதிர்த்தலும் அவளை வெல்வான் புகழமைந்த மேருமலையைப் போல பேருருவெய்தி யணுவுருவமாகி யவளைவென்ற தலைவனான அனுமானென்னும் பெயரமைந்த ஆஞ்சனேயரைப் பெருமையிற் சிறந்த சிறிய திருவடியை யடைந்து வாழ்வோமாக - எ-று.

இதன் வரலாறு.

அங்கதனுதிய சிறந்த வானர வீரருடன் சுக்கிரீவ மகாராசனுடைய கட்டளையால் சீதாதேவியைத் தேடி வந்த ஆஞ்சனேயர் சுயம்பிரபைக்குச் சுவர்க்க மளித்து இருளின் மயங்கிய வானரவீரரைப் பிலபேதனஞ் செய்து

ரக்ஷித்து அனைவருடனுந் தென்றிசை நோக்கிப் பிரயாண
மாகி மணன்மேடுகளாகிய கொங்கைகளையும் செவ்வல்லி
மலர்களாகிய வாயினையும் முத்துக்களாகிய பற்களையும்
தாமரைமலராகிய முகத்தினையும் உடையபினாகிநதிக்கரை
யவான நாடுகளையும், காடுகளையும், மலைகளையும், கடந்து
விதர்ப்ப நாடடைந்து பிராமணவேடத்துடன் அந்நாட்டி
லாராய் வேண்டியபடி யாராய்ந்து பின் வளமமைந்த தண்
டகநாட்டை யடைந்து அங்குமவ்வாறேதேடி அங்கு நின்
றும் தேவமாதரும் நாகர்மாதரும் நெருங்கி விளையாடு
முண்டகத்துறை யடைந்து அங்குந்தேடி அங்கு நின்று
மேன்மை யமைந்த பாண்டு கிரிக்குச்சென்று கைலையைப்
போலவெளுத்த அம்மலையிலும் தேவியைக்காணாது அங்கு
நின்றும் கோதாவிரிக் கரையடைந்து அங்குங்காணாமையா
லங்குநின்றும் சொன்ன தீர்த்தக்கரையையடைந்து அங்கு
நின்றும் எழுவகைக்கொங்கண நாட்டையுங்கடந்து அருந்
ததிமலையை யடைந்து அங்குந்தேடி யங்குநின்றுந் திரு
வேங்கடமலையை யடைந்து அங்கு முனிசிரேட்டர்களும்
வேதத்தில் வல்ல பிராமணர்களும் பாகவதோத்தமர்களும்
தேவர்களும் தேவர் மாதர்களும் சித்தராயுள்ளாரும் அம்
மலையிலுள்ள கபிலமுதலிய தீர்த்தங்களின் நாடோறு நிய
மந்தவறாது நீராடுதலையும் காமம்வெகுளி மயக்கங்களை
யொழித்து பகவத் சரணாரவிந்தத்தில் வைத்த மனதுடன்
தேவர்கள் தவஞ்செய்தலையும் கண்டம்மலையேறி யங்குந்
தேடி யங்குநின்றும் காஞ்சிநாட்டை யடைந்து அந்நாட்
டிற் குறிஞ்சியென்னு மலைகளில் வேடர்சேரிகளிருத்தலும்

குறிஞ்சி நிலங்களை யடுத்த முல்லை நிலங்களில் இடையர் சேரிகளிருத்தலும் அம்முல்லை நிலங்களினருகில் மருத நிலங்களில் மள்ளர்சேரிகளிருத்தலும் அம்மருத நிலங்களினருகில் நெய்தனிலங்களில் நுளையர்சேரிகளிருத்தலும் சிறந்த நகரங்களில் பிரமக்ஷத்திரி வைசிய சூத்திராதி ஜனங்கள் நீர்வள நிலவளங்களால் அரோகதிட காத்திரராய் சத்தியஞ் சௌசம், தானஞ் சீலம் பகவத் பக்தி யென்னு மிவைகளை யுடைய சத்ஜனங்களாய் நெருங்கி யிருத்தலும் நாங்கண்ட நாடுகளிலிது மிகச்சிறந்ததென்று செல்பவர் சோழம் மலையாளம் முதலிய நாடுகளின் வழியாய்த் தென்பாண்டி நாட்டை யடைந்து அந்நாட்டின் தென்கோடியிலுள்ள மகேந்திரமென்னு மலையின் சாரலை யடைந்து அங்குப் பல விடங்களிலும் பிராட்டியைத் தேடிக் காணாமையால் மனம்வாடி மற்றை வானரவீரர்கள் ஆஞ்சனேயரைப் பார்த்து வாயுநந்தனரே சுக்கிரீவ மகாராசன் கூறியனுப்பிய காளவதியும் ஆய்விட்டது. நாஞ் சென்று பிராட்டியைக் கண்டிலேம் என்று கூறுது மேல் பெருமாளுயிர் நில்லாது ஆதலின் நாம் திரும்பிப்போவதிலொரு பிரயோசனமு மின்றாம் அங்ஙனந் திரும்பிப்போகாத நாம் அரியதவத்தைச் செய்துமோ அல்லது விடந் தின்று இறத்துமோ அல்லது பின்யாது செய்துமெனக் கவல்கின்றேம் என்றனர் அங்கதன் மிக்க வருத்தத்துடன் நீங்கள் சென்றின்று பிராட்டியைக்கண்டிலமென்று கூறுங்கள் யானிவ்விடத்திலேயே என்னுயிரினை விடுகின்றேன் என்று உறுதி கூறியதனைக் கேட்ட சாம்பன் நீ எங்க

ளிளவரசனின்றி எனக்குப்பின் வானரராச்சிய் பாளத்திக்
கார் எவருமிலர் ஆதலின் மரணமடையுஞ்செயலை நீ கைக்
கொள்வதை விட்டு கிட்கிந்தைசென்று சுக்ரீவ மகாராச
னிடம் எங்கள் வந்தனத்துடன் எங்கள் செயலையும்
உரைக்கும் வண்ணம் உனக்கு வந்தனம் செய்கின்றோம்
என்றவுடன் ஆஞ்சனேயர் அவர்களைப்பார்த்து என்னை
நீர் இவ்வண்ணம் வேண்டாதன கூறிக் காலம் போக்கு
கின்றீர்கள் நாம் பிராட்டியைப் பிலத்திலேனும் வானத்தி
லேனும் பொன்வரைக்குடுமியிற்புறத்திலண்டத்தில் நன்னு
த்ற்றேவியைக்காண்டு நாமெனில் நீங்கள் கூறிய நாளவதி
கடந்து வந்தனிர் அதனுற்றண்டனைக்குரியீரென்று நமதர
சனுரையான் ஆதலின் நாம் எங்கும் பிராட்டியைத்தேடி
இராவணனோடு சடாயுவைப்போல போர் புரிந்திறத்தலே
தகுதி மற்றையாலோசனை முறையன்றும் என்றனர்.

இங்ஙனம் இவர் சடாயுவை யொப்பரென்றுரைத்த
வுடன் ஒருபெரிய இறகுதிர்ந்தபறவை மலைநகர்வதென
நடந்தருகி லெய்தி நீவிர்யாவரென்றுகேட்டவுடன் அதனை
அசுரனை ராவணனுடைய வஞ்சனை யெனக்கருதி ஆஞ்ச
னேயர் தின்வரலாற்றினை உரைத்த பின்னர் எங்கள்
வரலாற்றினை யுரைக்கின்றோம் என்றவுடன் அப்பறவை
என் பெயர் சம்பாதி என்னிளையவன் பெயர்சடாயு நீங்கள்
என் றம்பி பெயரை இவ்விடத்துக் கூறியதனைக் கேட்டு
அவன் செயலை அறிய விரும்பி உங்களிடம் வந்தேன் வெகு

காலமாகக் காணப்படாமல் வருந்திக்கிடக்கிற எனக்கோ ராறுதல் தருவீர் என்றது. அதுகேட்ட ஆஞ்சனேயர் கண்ணீ ரொழுகுதலுடன் சடாயுவை விசாரித்தலின் அசுரமாயையாயிராது என்று தீர்மானித்து ஒபறவையே? சடாயுவென்னுங் கழுகரசன் தசரதராமன் மனைவியான ஜானகிதேவியை ராவணன் அபகரித்துச் செல்லுங்காலத்தில் அவனோடு போர்புரிந்து இறந்தனன் அவனுக்குச் செய்யவேண்டிய தீக்கடனை எங்கள் ராமபிரானே செய்து சுவர்க்கமளித்தனர். நாங்கள் வானராதிபரான சுக்ரீவ மகாராஜனின் ஆட்கள்; சீதாபிராட்டியைத்தேடி இங்கு வந்தோம் நீ பிராட்டியின் சங்கதி யெதையேனும் அறிதியோ? அறிதியாயினுரைத்தி நின்னிறகுகள் இவ்வண்ணம் ஆவானேன் என்றவுடன், சம்பாதி ஐயன்மீர் என்னிளையோனான சடாயுவும் நானுஞ் சூரியசாரதியான அருணன் மைந்தர்கள் ஒருதினம் மேலுலகம் காணவேண்டுமென்னும் விருப்பமுடையவர்களாய் இருவரும் பறந்து சென்றோம். செல்லுங்காற் சூரியவெப்பத்தால்நனிவருந்திய இளையோன் என்னைக்காத்தியென்றனன் யானிறகாலவற்கு நிழலளித்துச் சென்றேன் அதனாலென்னிறகு கருகியது இருவரும் கவன்று கீழ்விழுந்தனம் என்றம்பிவிழுந்த இடமும் இதுகாறும் அவனுயிர்த் திருந்ததனையும் இராவணனால் இறந்ததனையுமின்று நீவிருரைக்க வறிந்தேன். என்னிறகுகள் முளைக்கும் வண்ணம் நீவிரனைவருமாக ராமராமா வென்று சக்கக் கூவுங்கள் ராமகாரியமாகவரும் வானர வீரர் கூறும்

ராமநாமத்தொனி கேட்டவுடனுனக்குப்பண்டைய இறகுகள் முளைக்குமென ஒரு மஹாஞானவர்கூறி யிருக்கின்றார் அதன் பரீட்சையுங்காண்பீர்கள் என்றவுடன் அனைவரும் ராம நாமங் கூறினார்கள் கூறுதலும் சம்பாதிக்கிறகுகள் முன்னரிற்போல வளர்ந்துநின்றன அதனைக்கண்ட மாருதியாதியர் ஆச்சரியமடைந்தார்கள்.

பின்னர்ச்சம்பாதி வானரர்களைப்பார்த்து உங்களுக்கு வந்தனஞ்செய்கின்றேன், பிராட்டியாரை இராவணனெடுத்துச் சென்றதை யானுங்கண்டேன்; இக்கடலுக்கு நூறு யோசனை அப்புறத்திலுள்ள லங்காநகரத்தில் அசோகவனத்திற் சிம்சுபாவிருக்ஷ நிழலில் அநேக அசுரர்களின் காவலிற்பிராட்டியைச் சிறைப்படுத்தியிருக்கின்றான். உங்களில் எவரேனு மொருவர் அங்குச்சென்று பிராட்டியைத் தரிசித்து வாருங்கள். என்று கூறிப் பறந்துபோதலும் வானரவீரர்கள் இக்கழுகாசன் பொய் சொல்பவனல்லன் பொய்ச்சொல்லுபவனுக்குத் தாரகமந்திரமானது பலிக்குமா? ராமராம வென்ற தொனியானதவனுக் கிறகுகளைக் கொடுத்ததனை நாம் நேராக்கண்டுளோ மாதலின் இவன் சத்தியசந்தனே. இவன் மொழியை நம்பி இலங்கைக்குச் சென்றாற் பிராட்டியைக் காணலாம் நூறுயோசனை அகலந்தாண்டத் தக்கவர்கள் யாவர் என்றாலோசித்து சாம்பவனைப்பார்த்தார்கள் அவன் என்னால் ஆகாது என்றனன், அதாவதுமாவலியான் மூவடிமண்கேட்டமாயவன் ஓரடியா

"வேதமனைத்துந்தேர்தர வொட்டாவொருமெய்யான்
பூதலமுற்று மீரடிவைத்துப் பொலிபோழ்தியான்
மாதிரமெட்டுஞ் சூழ்பறைவைத்தேவரமேரு
மோதவிளைத்தே தாளுலைவுற்றேன் விறன்மொய்ம்பீர்,"

விவ்வுலகளந்த ஞான்று அங்குமிங்குமோடிக் காலலுத்தவனாகவிருக்கிறேன் ஆதலினென்னாலாகாது; நூறுயோசனை அகலந்தாண்டுவதற்கு அங்கதனை வினவுவீரென்ன அங்கனார் இளவரசே சென்று வருதியோவென அன்னான் யானிக் கடலைத்தாண்டுவேன். மீண்டுவர என்னாலாகாது,. என்றவுடன் சாம்பவன் மாருதியைப்பார்த்து "சுந்தரரே! ஒப்பற்ற நீரே இக்காரியத்தைச் செய்யவல்லவர் அதனையுணர்ந்தன்றோ பெருமாளும் உம்மையே தென்றிசை நோக்கிச்செல்க வென்றதும் உம்மிடமே கணையாழியளித்ததும் அன்றியும் அண்ணலே?

நீரோ? "மேலை விரிஞ்சன்வீயினும் வீயாமிகை நாளீர்" அதுவன்றியும், சூரியபகவானிடத்தில், "நூலை நயந்து நண்ணி" நுணர்ந்தீர், "உணர்ந்தமட்டோடு நில்லாமல் கேட்கத்தக்க அதிகாரிகட்கு" நுவறக்கீர், அதுமட்டோ நீவீர் "காலனு மஞ்சுங்காய்சினமொய்ம்பீர்" அதுமட்டோ எதிர்ப்பவர்களை விஷபானஞ்செய்த ருத்திரனைப் போல எளிதிற் கொல்லுந்திறமுடையீர் அதுமட்டோ "வெப்புறு செந்தீநீர் வளியாலும் விளியாதீர்" இங்ஙனம், சுடுந்தீ காற்று நீர் முதலிய வைகளா லழியாதாராயிருப்ப